

KRANTENPRAAT

Joris Denoo

Zeven jongeren geven een bescheiden weekblad uit: Krantenpraat. Ze hebben ieder hun eigen rubriek. In de loop van hun eerste jaargang krijgen ze af te rekenen met enkele problemen: moet er geadverteerd worden om zaad in het bakje te krijgen? Hoe bied je de concurrentie het hoofd? Wat doe je met neplezersbrieven? En als je eigen tante zichzelf op de voorpagina wil zien staan? Er gebeuren ook leuke dingen. Zo kaapt de huisfotograaf van Krantenpraat de Junior Persprijs weg. En een zonderlinge kerel met een raket in zijn tuin heeft warempel de maan gekocht. Wordt Krantenpraat ooit een heuse krant? Je weet nooit hoe een euro rollen kan...

Wie doen met name mee?

Eenvoudige Ivan, ook E.I., jong, hoofdredacteur.

Oom Inkt (Antonie), niet meer van de jongsten, de drukker van Krantenpraat. Er is geen tante Inkt.

Elvies Pokkepop, jong, wil wat, schrijver van de wekelijkse rubriek 'Help! Woord overboord!', branieschopper.

Merel, jong, tweelingzus van Mikkelt, redactielid.

Mikkelt, jong, tweelingbroer van Merel, fotograaf.

Dubbelgeoorlede Veroniek, jong, redactielid. Zij heeft iets wat niemand heeft.

K'leen, jong, redactielid, knap, verstandig, ietwat stil: het brein!

Marian van Munkhuizen, jong (wat dacht je), schrijfster van de wekelijkse rubriek 'Het Wonderbaarlijke Dagboek van Marian van Munkhuizen'.

Pamela P.J. Doornroos, tante van Veroniek, op even dagen zuurpruim, op on-even dagen gifkikker. Abonnee op Krantenpraat, later ex-abonnee.

Piek Harold, 52 jaar, reiziger in hamburgers, bitterballen en frikadellen, maar bovenal maankundige. Slachtoffer van de pers, maar daar doet hij wat aan.

Een sprookje om te beginnen

Jarenlang bukte en hurkte het arme schoenpoetsertje in weer en wind ijverig voor dure dames en glimmende heren. Hij poetste zowat door hun schoenen heen. 's Ochtends vroeg had hij ook een krantenronde, want het schoenenpoetsen bracht te weinig op. De shoeshineboy werkte zo hard en spaarde zo veel dat hij later de baas werd van een van de grootste kranten van het land. Nu moest hij die krant niet meer zelf thuisbezorgen, maar prijkte hij als krantenbaron op de voorpagina van zijn eigen krant. En glimmen dat zijn schoenen deden! Hij kon er zowaar zijn eigen krant in lezen. Hij poetste ze wel nog elke ochtend zelf, en hij poetste zowat door zijn schoenen heen, om niet te vergeten hoe het ooit was.

KRANTENPRAAT

Zie ginds komt Eenvoudige Ivan. Hij woont al dertien jaar op deze rumoerige planeet. Zware zorgen of huizenhoge problemen heeft hij nog niet. De aardbol is doodgewoon rond, niemand kan dus ontsnappen, en E.I. valt er dankzij de zwaartekracht nooit af. Soms botst hij wel eens pardoes tegen een te haastige fietser op. Dat wel. Of een fietsster. Dat ook. Dan is E.I. verstrooid. Maar is het misschien zijn schuld dat er op meer dan zesenzestig plaatsen ter wereld oorlog woedt? Neen. Kan hij het helpen dat er soms vervelende stakingen uitbreken? Neen. Kinderen worden ontvoerd? Neen. Honger wordt geleden? Neen. Aanslagen worden gepleegd? Neen. Waarom is Eenvoudige Ivan dan zo vaak verstrooid? Omdat hij de baas is van een krant. Krantenbazen dragen hoeden, bretellen, lopen in hemdsmouwen en zijn tegelijkertijd zeer verstrooid en altijd kwaad op hun personeel. Elk ogenblik kunnen ze door een hartinfarct worden getroffen. Van al die kenmerken heeft Ivan er maar één: hij is vaak zo verstrooid als een bosje muggen.

Zeven maanden lang al heeft E.I. zijn eigen krant. Die verschijnt elke week op vrijdag. Ze wordt geboren in de drukkerij van zijn oom Antonie Inkt. De drukkerij en de oom ruiken gezellig naar letters. Lekkere geur is dat. Een tante Inkt is er niet.

Klokslag dertien minuten over veertien uur is E.I. op weg naar de drukkerij. Die bevindt zich in de tuin van zijn oom. Helemaal achter in de tuin, daar waar de drukkerij ophoudt, is er een houten keet met één raam. Dat is het hoofdkwartier

van Eenvoudige Ivan en zijn krant: Krantenpraat. Zo heet de vrijdagkrant van Ivan en zijn ploeg. Zo'n acht maanden geleden was er grote discussie over hoe de krant zou gaan heten. Elvies Pokkepop wou ze Heet van de Naald noemen. De tweeling Mikkell en Merel vonden dat ook een prima idee. Maar Dubbelgeoorlede Veroniek opperde:

'Onze krant zal maar één keer per week verschijnen. Bepaalde nieuwtjes zullen we dus niet meer zo ovenvers kunnen bieden, hé'.

Dat was verstandige praat. Marian van Munkhuizen knikte heftig van ja.

'Wel, vind jij dan maar wat uit!' riep Elvies Pokkepop. Hij wond zich op, want hij wou altijd gelijk halen.

'Wat dachten jullie van Het Neusje van de Zalm?' stelde K'leen plotseling voor. Die had tot dan toe nog niks gezegd.

'Hé, ja!' knikte Mikkell enthousiast. 'Ook tof!'

'Hm', deed Eenvoudige Ivan. Een diepe denkrimpel doorploegde zijn voorhoofd. Toen zei hij: 'Dat betekent het lekkerste en het mooiste. Jammer genoeg zullen we ook het grijze en het zwarte nieuws moeten brengen. Het is niet allemaal rozengeur en maneschijn op deze planeet. Denk maar aan Amerika en het Midden-Oosten'.

Dat was ook weer waar. En toen floepte in K'leens hoofd andermaal een lampje aan. Ze probeerde de knoop door te hakken met een eigenaardige vondst: Het Neusje van de Naald. Iedereen tevreden? Dat dacht je maar. Elvies haalde zijn schouders op. Hij mompelde iets van Heet van de Zalm of zo. E.I. stelde een geheime stemming voor. Hoe zou de spiksplinternieuwe krant nu gaan heten? Mikkell, Merel, Marian, Veroniek en K'leen snaterden opgewonden door elkaar.

'KRANTENPRAAT!' riep hoofdredacteur Eenvoudige Ivan plotseling knoerthard door alle gehassebas heen. In de keet werd het zo stil als op de maan. Met open mond en bewonderende blikken keek de voltallige redactieploeg naar de kerel die het ei van Columbus weer uitgevonden had. Van toen af had niemand het nog over naalden, zalmen of neuzen. KRANTENPRAAT!

Op woensdagmiddag is er megavergadering in de wereldkeet achter in de tuin. Dan blaast de redactieploeg van Krantenpraat verzameling: hoofdredacteur Eenvoudige Ivan (in de krant: E.I.), en de mederedacteuren K'leen, Elvies Pokkepop, de tweeling Mikkell en Merel, Dubbelgeoorlede Veroniek en Marian van Munkhuizen. Samen zijn ze eenennegentig jaar oud en hebben ze zestien oorlelletjes.

Die namiddag overleggen ze hoe Krantenpraat er de volgende week uit zal zien. Dan levert iedereen ook zijn kopij in. Marian bijvoorbeeld houdt haar wekelijkse dagboek bij. Dat staat bol van de leugens. Elvies heeft ook zijn vaste rubriek:

Help! Woord overboord! Daarin gekscheert hij met woorden. Er zijn de Vreemde Berichten en natuurlijk de Lezersbrieven. Tussen al dat fraais is er ook nog plaats voor nieuws en nieuwtjes, koetjes en kalfjes, kwakkels en geruchten. De redactieleden zijn de wekelijkse wedloop met de tijd al goed gewend. Als je een krant uitgeeft, is de tijd een van je grootste concurrenten. Zelfs als alles gewoon gesmeerd loopt, kan er iets onverwachts gebeuren. Altijd moet je daar rekening mee houden. En je moet vooral ook kunnen rekenen op je mederedacteuren.

Op vrijdagavond dan komen ze weer bijeen, maar heel kort. Ieder redactielid bezorgt dan namelijk een aantal kranten aan huis. Krantenpraat moet zelf instaan voor zijn verspreiding. De tweehonderd twintig exemplaren liggen dan kant-en-klaar in de keet. Dat is altijd een mooi ogenblik. Honderdneegenenennegentig mensen hebben momenteel een abonnement op de kwaliteitskrant Krantenpraat. Ze betalen hun abonnementsgeld op het rekeningnummer van oom Inkt. Met die centen kan hij dan drukken. De overblijvende exemplaren van de krant, eenentwintig, worden zorgvuldig in het archief van de keet bewaard: voor het nageslacht, of om eens als proefnummer weg te geven aan wie een abonnement overweegt. De redactie springt echter bijzonder zuinig met die exemplaren om, want de kinderen van de 22ste en de 23ste en de volgende eeuwen zullen die in hun geschiedenislessen gebruiken.

Zo, terug naar de hoofdredacteur. Met zijn linkerhand strijkt hij een klis knalrood haar uit zijn ogen. Met zijn andere hand klemt hij een bundeltje zeer belangrijke documenten tegen zijn borst, als een doelman die de bal niet meer los wil laten. Hij duwt de deur van de keet open.

‘E.I.ndelijk!’ roept Elvies Pokkepop. Dat is zijn wekelijks grapje. Niemand lacht er nog om.

Ze zitten verdorie al met z’n zessen te wachten. Het gebeurt niet vaak dat Ivan de laatste is.

‘Oef’, doet hij. ‘Eh... ik moest nog...’

‘De baas is te laat, hé’, zegt K’leen.

De hoofdredacteur klopt echter geheimzinnig op het bundeltje papieren onder zijn arm. Hij steekt onmiddellijk van wal:

‘Ik kom van het warenhuis Centen & Percenten. De directeur wil reclame in Krantenpraat zetten’.

‘Prima! Zaad in het bakje!’

‘Hiep hiep!’

‘Mààr...’

‘Ja?’

‘Mààr...’

Eenvoudige Ivan gooit enkele papieren op tafel.

‘Au! Au!’ Mikkell en Merel knotsen met hun koppen tegen elkaar. De redactieraad buigt zich voltallig voorover.

‘O...’, doet Marian van Munkhuizen ontgoocheld.

‘Tja...’, zegt K’leen. En Dubbelgeoorlede Veroniek plukt met een bedenkelijk gezicht aan... ja, wat dacht je?

Probleem? Probleem!

Krantenpraat zoekt al geruime tijd naar extra inkomsten via advertenties en reclame. Tot op vandaag is dat nog niet gelukt. En nu komt Ivan met een allereerste aanbod: Centen & Percenten, ofte C & P, het warenhuis voor de verstandige koper, wil potverdorie een halve pagina behaatjes in Krantenpraat publiceren. Elvies Pokkepop lacht zich te pletter. Mikkell en Merel kijken elkaar beduusd aan.

‘Jàh...’, zegt E.I. schouderophalend. Hij voelt zich hoogst ongemakkelijk.

‘Nieuwe collectie... dubbel plezier... halve prijzen...’, leest Veroniek. ‘Ochtendroze... hemelsblauw... kersenrood...’.

‘Hé,’ merkt K’leen op, ‘en wat krijgen wij daarvoor?’

‘Dat is het nu net’, antwoordt Eenvoudige Ivan. ‘C & P betaalt drie weken lang de drukkosten van onze Krantenpraat als we de advertentie plaatsen.. ook drie weken naeen natuurlijk’.

‘Dan worden we een behakrantje!’ roept Elvies vrolijk.

‘Konden ze potvolkoffie niks anders bedenken?’ moppert Mikkell. ‘Sardientjes of zo. Badschuim. Peperkoek. Maar eh... dàt, jézes!’

‘Gaan de centen dan naar je oom, Ivan?’

‘Nee, neenee: die komen dus extra op onze rekening. Dat is goed voor als er barre tijden aanbreken. Maar ja...’

Met een vernietigende blik kijkt hij naar de wemeling van dubbelplezierige en halfgeprijsde behaatjes op de papieren van het warenhuis.

‘Doen we het?’ vraagt Marian. Merel haalt haar schouders op.

‘Weet niet’.

‘Het brengt centen op’.

‘Het is maar voor drie weken’.

‘Elvies?’

‘Mm...’

‘Wat wil dat zeggen?’

‘Geen idee’.

‘Hoofdredacteur?’

Enkele seconden lang staart E.I. door het raam naar buiten, naar niks. Heeft hij een ochtendroze visioen? Een hemelsblauwe dagdroom?

‘Wel?’

‘Willen we stemmen?’ stelt Dubbelgeoorlede Veroniek voor.

‘Goed idee’, vindt Marian van Munkhuizen.

‘Iedereen akkoord?’ vraagt Eenvoudige Ivan dan. De redactieraad van de kwaliteitskrant Krantenpraat knikt voltallig en gewichtig. Dit is een belangrijke zaak. Ja, de stemming zit erin. Wat je al niet moet doen om aan centen te geraken.

Er is al vaker gestemd in de keet. Het ging toen vooral over de vaste rubrieken van Elvies Pokkepop en Marian van Munkhuizen. Ieder redactielid leest elke week alles door: alle velletjes die samen een krant van vier grote pagina’s zullen vormen, ofte één groot dubbelgevouwen blad. Soms swingt Elvies te erg de pan uit. Soms liegt Marian alle pannen van het dak. Dat kan niet altijd. Een krant is een krant, nietwaar. Als het in de krant staat, moet het meestal waar zijn. Om iets goed te keuren voor de krant moet er een meerderheid van vier stemmen zijn. De redactie is bijzonder streng op zichzelf.

Nou, hoe zit het nu met de behaatjeskwestie?

‘De stemming moet geheim blijven’, beslist de hoofdredacteur.

Alle meisjes knikken.

‘Mij best’, zegt Mikkel.

‘Denk aan de centen’, grinnikt Elvies. ‘En de percenten!’

Marian deelt stembriefjes uit.

‘JA is eh... doen’, zegt Ivan. ‘NEE betekent: wel eh... niet doen natuurlijk. Duide-lijk?’

‘JA-JA’, roept Elvies.

‘Geen reclame voeren voor JA of NEE!’ waarschuwt Ivan.

‘Maar JA-JA is dubbel plezier!’ lacht zijn mederedacteur.

‘Sstt!’ doet Merel. ‘Stemmen nu. Of nee: geef ons eerst nog wat bedenktijd’.

Iedereen trekt zich in een hoekje terug. Veroniek frunnikt aan haar dubbele oorlelletje. Ivan knauwt op zijn potlood. Mikkel en Merel wisselen geheimtaal uit. Marian sluit haar ogen. K’leen gluurt naar Elvies, die al heel vlug zijn briefje in vieren vouwt.

Eenvoudige Ivan zucht diep. Ochtendroze, hemelsblauwe en kersenrode behaatjes in zijn krant? Ach, alles wordt toch in zwartwit gedrukt. Ai, wat een stom probleem. Ze kunnen de centen best gebruiken. Maar wat zullen de abonnees wel denken? Dat Krantenpraat een van de vele snertblaadjes geworden is met Knalprijzen! en Superaanbiedingen! in? Kunnen ze er dan ook net zo goed hun aardappelen op schillen en hun haringen in wikkelen.

‘Hei, E.I.!’ roept Elvies Pokkepop ongeduldig. ‘Zo veel bedenktijd nodig, hoofdredacteur? Time is money, hé’.

‘Pff...’, doet E.I. Dan ploft hij zijn potlood op het stembriefje en krabbelt vlug iets neer.

Marian haalt de in vieren gevouwen briefjes op. Ze gooit die in haar zwarte hoed en hutselt ze. Zo weet niemand meer wat van wie komt. Ze scharen zich weer rond de tafel.

‘Tellen maar’, zegt Mikkel. ‘Straks moeten we nog de hele krant voor volgende week doorlezen. Oom Inkt drukt over twee dagen alweer. We mogen geen tijd verliezen’.

Marian strijkt een na een de stembriefjes open. JA legt ze rechts; NEE links.

En dit wordt het dan:	JA
	NEE
	JA
	NEE
	JA
	NEE
En...	blanco!

‘Drie- drie, een onthouding’, zegt Marian van Munkhuizen plechtig. ‘Wat nu?’

‘Nog eens stemmen?’

‘Pff... dan wordt het zes-zes, met twee blanco’s’.

‘Hahaha!’

‘Hé, we maken een parlement over het probleem!’ roept Mikkel. ‘Iedereen zegt waarom hij voor of tegen is en ...’

‘... en de hardste schreeuwer krijgt gelijk!’ roept Merel daardoorheen.

‘Dat is net hetzelfde als een stemming’.

‘Tijdverlies, ja’.

‘Ivan moet de knoop doorhakken’.

‘Hoe doen ze zo iets bij een echte krant?’

‘Wij zijn verdorie een echte krant!’ protesteert Eenvoudige Ivan.

‘Wie heeft blanco gestemd?’

‘Mag je niet weten’.

‘Nee, ja, de stemming is geheim’.

Plotseling springt E.I. boven op zijn stoel. Het hele parlement houdt nu zijn mond.

‘Dames en heren van de redactie’, zegt hij ernstig,

‘Hm, hm, hm’, doet Elvies.

‘Dames en heren...’ herhaalt de hoofdredacteur, ‘Krantenpraat, ja, u hebt het goed gehoord, ik heb ook de hoofdletter netjes uitgesproken, eh .. wel: het is het volgende. We zitten met een probleem. En het probleem is: moet er ondergoed in onze krant komen?’

'Awoert! Awoert!' roepen de meisjes.

'... meidenondergoed... ', vervolgt hij onverstoord.

'Maar daardoor raakt onze schatkist goedgevuld!'

'Ja, dubbel plezier!' gilt Elvies Pokkepop.

'En volgende maand zetten we er een foto in van jouw onderbroek', smaalt Marian van Munkhuizen. 'Nietwaar, K'leen?'

'Ja: poepjesbruin!' schatert die.

'MENSEN!' brult E.I. Hij valt bijna van zijn stoel. 'MENSEN! Aandacht, aandacht. Krantenpraat is een krant voor verstandige lezers. Zelfs onze meesters op school hebben een abonnement. Laten we nu opschieten, want we hebben nog veel leeswerk voor de boeg. Overmorgen al bezorgen we de nieuwe krant aan huis, en over enkele dagen wordt die van volgende week gedrukt. Eh... als hoofdredacteur zal ik zelf de knoop maar doorhakken. We voeren géén reclame in onze krant. Auwgh, ik heb gezegd!'

'Bravo!'

'Flauw!'

'En de centen dan?!'

'Boe!'

'Goed gesproken, opperhoofd!'

'Hiep hiep hoera!'

Aan de gezichten van de zes redactieleden kun je goed aflezen of ze daarnet JA of NEE hebben gestemd. Vooral het smoeltje van branieschopper Elvies Pokkepop spreekt boekdelen. Lenig wipt Eenvoudige Ivan van zijn spreekgestoelte.

'En nu aan het werk. Wat hebben jullie meegebracht voor volgende week? Lezen geblazen!'

Een minuut later ligt de redactietafel eivol met teksten en foto's. De Krantenpraaters schrijven namelijk hun krant niet zelf helemaal vol. Iedereen kan stukken opsturen en ingeven. Daar wordt dan op woensdagmiddag een keuze uit gemaakt. Ieder lid van de redactie leest altijd alle stukken vooraf. Soms is er discussie over een bepaald stuk of over een foto. Zo gaat dat. Ai, kijk naar Elvies Pokkepop. Het lezen valt hem vanmiddag bijzonder zwaar: hij heeft dollartekens in zijn ogen.

De vrijdagavondronde van Krantenpraat verloopt nooit zonder problemen. Ieder van de thuisbezorgers maakt wel wat mee. Elke week is er weer iets aan de hand. Dat maakt het beroep van redacteur ook avontuurlijk. Heel wat avontuurlijker dan de saaie job van schooljongen of schoolmeisje. Soms is het bijvoorbeeld beter dat je aanbelt om de krant af te geven. In Amerika gooien jongens of meisjes

op fietsen de kranten zomaar in de tuinen. Maar dit is Amerika niet. Hier grijzen de kleppen van de brievenbussen uitnodigend: PAPIER HIER! Of juist niet: KLEP DICHT VOOR ONGEVRAAGD DRUKWERK! Abonnees moet je verwennen. Aanbellen dus maar, en telkens nederig wachten op geslof, gekuch, gehoest, geblaf. Abonnees moet je soms ook omzeilen. Mikken dus maar, vlugvlug, en je haastig uit de voeten maken, hopen dat niemand iets gezien of gehoord heeft.

Natuurlijk heeft iedereen zijn eigen straten, pleinen of wijken om Krantenpraat bij de abonnees te bussen. In de Rozebotteltheestraat bijvoorbeeld, waar ook K'leen woont, ligt een enorme hond te loeren. Vooral op vrijdagavond liggen al die kilogrammen grommend hondenvlees altijd klaar, één oog gesloten, één rol- luik opgelaten. Van het ogenblik dat het beest de inkt van de vers van de pers gerolde krant ruikt, zet hij de hele omgeving in rep en roer. Ramen trillen ver- vaarlijk, trommelviezen scheuren. Gelukkig houdt een ketting deze oorver- do- vende blafmachine in bedwang. Elke week mikt K'leen vliegensvlug de krant in de gleuf van die bus. Aan het hekken ernaast hangt in koeienletters HIER WAAK IK. Een kwajongen (of een kwameisje) heeft er nog een grote K voor geschreven. Daarna maakt K'leen zich ijlings uit de voeten, met een hoofd zo rood als een biet.

Van de 199 abonnees heeft echter Dubbelgeoorlede Veroniek de lastigste. Het is haar eigen tante dan nog wel: juffrouw Pamela P.J. Doornroos, gepensioneerd lerares, koorleidster, op even dagen zuurpruim, op oneven dagen gifkikker. 's Nachts slaapt ze, gelukkig, als een roos. Waarom het mens een abonnement op Krantenpraat heeft genomen? Nou, Veroniek heeft haar dat gelapt natuurlijk. Maar bovenal en stiekem hoopt tante Pamela P.J.D. met haar koortje eens op de voorpagina te prijken, het liefst met een grote foto van de dirigente erbij, in close-up graag. Elke week denkt ze: 'Nu is het eindelijk mijn beurt om eens een kwartier zeer beroemd te zijn'. En elke week monstert ze met opgetrokken wenkbrauwen de voorpagina, aan de voordeur al. Dan flikkeren haar brillengla- zen vervaarlijk, zwenken haar ogen als de zwieplichten van een vuurtoren over het blad en kruipen die wenkbrauwen als vraagtekens over haar voorhoofd steeds verder naar omhoog. Telkens opnieuw krijgt haar arme, dubbelgeoorlede nicht een koude douche over haar heen. (En als je dubbele oorlelletjes hebt, hoor je alles in extra stereo. Een ware marteling!)

'Maar grote gruwel! Wat is dat!? Is dat nu toch weer groot nieuws, ja?! Bah... Pff... Vind je niet dat het hoog tijd wordt voor eh... voor iets belangrijks op de voorpagina, nicht? Iets echt belangrijks? Iets... iets... iets edels? Iets hoog- staands? Wat vreten jullie toch in 's hemelsnaam uit! En dat terwijl er zoveel

mooie en ware dingen gebeuren! Neem nu dat koor... Het is dubbelgeklaagd godallemachtig blablabla... ‘

Elke week staat nicht Veroniek ijverig te knikken. Elke week kijkt ze zo door de ogen van haar blablabla-tante heen. Elke week luistert ze geen halve seconde naar de woordenwaterval van het mens Pamela P.J. Doornroos. In haar hoofd zapt ze haar tante weg. Tja, wat is erger: een blaffende berg hondenvlees aan een ketting of een spinnijdige tante die je aan de voordeur opwacht?

Vandaag heeft hoofdredacteur Eenvoudige Ivan ook een probleem. Na zijn kran-tenronde loopt hij bij de directeur van het warenhuis Centen & Percenten aan. Die heeft het razend druk: op vrijdagavond lijkt de hele stad de winkelwoede te pakken te hebben. Toch raakt E.I. tot in het kantoortje. Het staat op een podium vlak bij de kassa's. Door de glazen wanden heeft de directeur zodus een prachtig panorama over waspoeders, olijfolie, onderbroeken, papierwaren, stokbroden en sigaretten. Hij ziet ook alles nog eens extra op enkele kleine videoschermen.

‘Mm...’, doet hij verstrooid, als de hoofdredacteur van de kwaliteitskrant Kran-tenpraat hem het verhaal van de behaatjesstemming doet.

‘Mm... jammer. Ik ken je oom goed. Oom Inkt, hé? Fijne kerel, jaja. Doé dan de mensen maar eens een plezier!’

Telefoons rinkelen. Schermen floepen aan en uit.

‘Eh...,’ zegt E.I. , ‘is er misschien een advertentie voor iets anders? Frisdranken of zo? Shampoos? Fruit?’

‘Ze groeien niet op mijn rug, hoor’, gromt de man. Hij grijpt naar twee tele-foons tegelijk en stut er aan beide kanten zijn hoofd mee.

‘De actie Dubbelplezierige en Halfgeprijsde Behaatjes loopt nu drie weken lang... HALLO! HALLO! Ja... Jullie moeten het zelf weten, hé... SPREEKT U MEE! Nou, jongeman. JA... HALLO!... Goedenavond... Er is werk aan de winkel, zoals je ziet... Momentje... ‘

‘Maar...’ probeert Ivan.

‘Kom over één of twee maanden eens terug, hé. HALLO JA? Met mijn groeten aan oom Inkt’.

De hoofdredacteur knikt. Voor hij het beseft, staat hij weer op straat. Zaken-
doen? Niet voor de poes! Tja, wat is erger: een rijke krant met behaatjes in of
een arme krant met...

PARDAF!

Eenvoudige Ivan botst pardoes tegen een fietsster op.

‘Au!’

'Kijk uit, stuntel!'

Nee, het leven van een journalist is niet zonder gevaar.

Die avond bijvoorbeeld trapt Marian van Munkhuizen in een hondendrol. Mikkel morst ketchup op zijn kranten. Elvies krijgt het aan de stok met enkele kwa-meisjes. Gelukkig komt dat allemaal niet in de krant.

Rrr... Rrr...

'Goeiemiddag. Redactie Krantenpraat hier. U spreekt met Elvies Pokkepop. Dit is de ufolijn'.

'Hallo. Ook een goeiemorgen. Middag, bedoel ik. Mijn naam moet geheim blijven. Ik wens jullie anoniem wat informatie door te spelen. Kan dat? Ik ontdekte in de wachtkamer van mijn tandarts een Krantenpraat. Daarin vond ik het ufo-en vliedendescheteltelefoonnummer'.

'Dat klopt, meneer eh... '

'Anoniem, graag'.

'Meneer Anoniem'.

'Precies'.

'Bij de tandarts, zegt u?'

'Precies. Maar dat heeft nu geen enkel belang. Het gaat over vliegende dingen waarvan ik niet zeker weet of het wel eh... dingen zijn, als je me goed begrijpt'. Elvies knikt.

'Hallo!?'

'Jaja'.

'Ik dacht dat er niemand meer was'.

'Ik luister, hoor'.

'Het zit zo: mijn hobby is de maan. Ik weet en verzamel alles over de maan'.

'Dat is interessant'.

'Zeker weten. En ik heb eigenlijk de maan gekocht'.

'O, gelukgewenst'.

'Vaak zie ik des nachts vreemde voertuigen, ik bedoel vliegtuigen, eh... vliegende tuigen dus voorbij de maan suizen. Vooral bij vollemaan valt dit op. Mijn volle eigendom, dus'.

'Bent u zeker dat het geen vleermuizen zijn?'

'Hou me niet voor het lapje, jongeman'.

'Of helikopters'.

'Ik ben niet blind. Ik weet wat ik zie'.

'Maar u bent niet zeker of het wel dingen zijn, zei u daarnet'.

'Luister, snotaap: wil je informatie voor je krantje of wil je die niet, hé?!'

'Jaja!'

'Spits dan je oren, knul'.

'Ik ben niet doof, hoor'.

"'s Nachts zie ik af en toe vvv's passeren: vreemde vliegende voorwerpen. Die hebben de meest eigenaardige en rare vormen. Onbeschrijfelijk. Dat is pas groot nieuws voor in de krant. Maar niemand beseft de ernst van de toestand, want iedereen slaapt dan'.

'Waarom mag ik uw naam niet weten?'

'Men drijft de spot met mensen zoals ik. Men neemt ons helemaal niet ernstig. De maan is een ernstige zaak. Zeer ernstig. Men weet ook niet dat ik de eigenaar van de maan ben'.

'Belt u daarom naar onze krant?'

'Precies'.

'Hebt u al naar andere kranten getelefoneerd?'

'Eh... een neusje van de zalm kan maar voor één krant, hé. Ik wil jullie mijn informatie heet van de naald geven. De andere kranten zullen op hun neus kijken, en dat is maar goed ook'.

'Vindt u ons dan geen snotneuzen?'

'Een krant die in de wachtkamer van mijn tandarts ligt, kan niet door snotneuzen gemaakt worden'.

'De pa van Mikkell en Merel is tandarts'.

'Wie zijn dat?'

'Redactieleden van Krantenpraat'.

'Ach zo. Bon'.

'Wat wilt u dat er in onze krant komt?'

'Wat ik je daarnet over die vvv's vertelde'.

'Maar anonieme berichten drukken we niet. Het mag niet van de hoofdredacteur'.

'Zet er dan bij: uit goede bron hebben wij vernomen'.

'En als ze me dan vragen: wie of waar is uw goede bron?'

'Dan zwijg je als vermoord. Journalisten hebben het recht hun bronnen te verzwijgen, of wist je dat niet? Bestaat Krantenpraat misschien uit stuntels en prutsers?'

'Hé, zeg... !!', stuift Elvies op. Hierbij knalt hij knoerthard met zijn knieschijf tegen het telefoontafeltje.

'Au! Au!'

De hoorn klettert op het toestel neer en weg is de verbinding met meneer Anoniem. Dansend en hinkend van de pijn hupt Elvies Pokkepop de woonkamer rond, als een vreemd vervaarlijk voorwerp.

'Loop naar de maan!' knarsetandt hij. 'Loop naar de maan!'

Ergens in de stad... in een schaarsverlichte woonkamer... waar een enkele lamp wat flets licht rondstrooit... achter zware overgordijnen... beweegt een geheimzinnige gedaante... mysterieus... vreemd... en ook gracieus... dezelfde bewegingen komen steeds weer... langzaam... vlug... vlugger... razendsnel... speelt de schim luchtgitaar? Zwemt hij in het ijle? Is het een man? Een vrouw? Heeft zij wat te verbergen? Alle voorwerpen om haar heen zwijgen verbaasd... alleen het stof van één week oud schrikt zich hier en daar een wolkje... de gedaante weet van geen ophouden... in het halfdonker grijnslacht zwijgend een zwarte piano... de gedaante zwaait en zwiert met een stokje... ze beschrijft de vreemdste figuren met het ding... soms dreigend, alsof ze iemand een lijfstraf toedient... soms als ballet... er is geen noot muziek te horen... geen publiek te zien... de grote, donkere gedaante is duidelijk in vervoering... wat drijft haar?... geheel vervuld van zichzelf... in haar hoofd zit een honderdkoppig publiek ademloos toe te kijken... wachtend op de apotheose... tot het oorverdovende staande applaus los zal barsten... het is een hartaanvallend schouwspel... ergens in de stad... in een schaarsverlichte woonkamer... waar een enkele lamp wat karig licht uitstrooit over een grote, statige, strenge dirigente zonder koor en zonder klank...

Groot nieuws! En het staat niet eens in Krantenpraat. Mikkkel, de fotograaf van de redactieploeg, heeft het het eerst gelezen, in de stadskrant. Doen voor Groen, de bekende milieuvereniging, doet weer wat. Vorig jaar organiseerden ze een wedstrijd voor het mooist bebloemde appartement. Honderden appartementen namen toen deel. Het was een groot succes. Dit jaar hebben ze weer iets prettigs bedacht: wie maakt de leukste vogelverschrikker?

‘Maar de meesten van ons zijn echte stadsmussen!’ merken sommige mensen op.

‘Wel, juist daarom! Schrik maar even’, zeggen die van Doen voor Groen. ‘Jullie moeten het maar eens proberen. Er is nog genoeg land rond de stad. Het mag ook in de straten, op de pleinen, op balkons, overal. Jullie moeten weer één worden met de natuur. Er is te veel neon en beton hier. En weet je wat: maak een vogelverschrikker om bloembakken en daktuintjes te bewaken. Veel stadsmussen kweken daar hun peterselie, kervel en zonnebloemen!’

‘Dus moet ik binnenkort op pad om kiekjes te maken’, zegt Mikkkel op de volgende vergadering. ‘Die vogelverschrikkers moeten op de gevoelige plaat, voor in onze krant. Dat is toch leuk nieuws, hé’

Eenvoudige Ivan knikt bedachtzaam.

‘Juist. Goed idee. Misschien nemen die van Doen voor Groen dan ook wel een abonnement op Krantenpraat’.

‘Precies. Wij drukken onze krant op milieuvriendelijk papier. Dat mogen ze dus wel doen’, vindt K’leen.

‘Moet er ook een reportage bij de foto’s?’ vraagt Veroniek.

‘Natuurlijk’, zegt Merel. ‘Vinden jullie niet?’

Iedereen knikt.

‘Wanneer moeten die vogelverschrikkers gereed zijn?’

‘Over twee weken al. Op zaterdag doet de jury dan haar ronde’.

‘Dan ben ik er ook’, zegt Mikkel. ‘Of misschien wel vroeger’.

‘De grote kranten zullen er ook op afkomen’.

‘Zeker weten’.

‘Heeft er iemand al een nieuwe abonnee?’ vraagt hoofdredacteur E.I. ‘Jullie moeten reclame maken, hé. Honderdnegenennegentig...’

‘Met die behaatjes erin zouden we er zeker vijftig nieuwe gehad hebben’, onderbreekt Elvies Pokkepop.

‘Pff...’

‘En een heleboel extra geld’.

‘Pff...’ gaat het weer.

‘Hoeveel foto’s neem ik?’ vraagt Mikkel.

‘Van die vogelverschrikkers? Eén voor op elk blad misschien. Vier dus’.

‘Mogen het er geen acht zijn? Twee op elk blad?’

‘Neenee! Het Doen voor Groenkrantje zal vanzelf al barsten van de vogelverschrikkers. Wij bieden ook nog ander nieuws, hé’

‘Ja, mijn blablabla-tante wil erin!’ lacht Veroniek.

‘Wie wil wat over vogelverschrikkers schrijven?’ vraagt Ivan. Niemand antwoordt.

‘Ik doe weer Help! Woord Overboord!’ zegt Elvies.

‘En ik mijn Wonderbaarlijke Dagboek!’ roept Marian.

‘Hm’, doet Veroniek. K’leen doet niks. Merel ook niet. K’leen heeft eigenlijk ook al de handen vol met haar rubriek vol Vreemde Berichten.

‘De foto’s...’, zegt Mikkel. ‘Ik doe dus de foto’s. Merel helpt daar wat bij’.

Iedereen kijkt nu naar Ivan.

‘Ik dus’, zegt die zuchtend. ‘Ik zal iets over die vogelverschrikkers schrijven.

Maar ik heb ook al veel werk met de lezersbrieven, hoor’.

‘Ik steek wel een handje toe’, belooft Dubbelgeoorlede Veroniek.

‘Goed zo, geachte heer hoofdredacteur’, knikt Elvies Pokkepop.

‘En daarmee... komen we op ons volgende onderwerp: de lezersbrieven’.

‘Is er deze week iets in de bus beland?’ vraagt Veroniek.

‘Ja,’ knikt Ivan, ‘hier heb ik iets. Gisteren zat hij in de bus bij oom Inkt. Eh... ik heb de enveloppe zelf al opengescheurd. Want er staat op: ‘Aan de hoofdredacteur van Krantenpraat’.

‘Waarover gaat het? Drukken we die af?’

‘Hm... weet niet...’, doet E.I. ‘Lees maar’.

Hij strijkt de brief glad en legt die in het midden van de tafel. Zes hoofden buigen er zich nieuwsgierig over. Marian leest hardop:

‘Geachte heer hoofdredacteur, beste Krantenpraters, ik vind jullie krant beregoed. Elke week kijk ik er weer naar uit. Er zouden veel meer lezers moeten zijn. Ik heb zelf geen abonnement, maar ik lees Krantenpraat bij familie van mij. Vooral het wekelijkse stukje Help! Woord Overboord! vind ik prima. Maar waar blijft het sportnieuws? En een beetje reclame mag ook wel. Zijn jullie daar misschien bang voor? Jullie zouden er geld mee kunnen verdienen en zo de krant nog mooier en dikker maken. Hoogachtend, Joop Jans’.

‘Joop Jans? Joop Jans? Nog nooit van gehoord’, zegt Mikkel.

‘Wie kent die kerel?’

‘Ik niet’.

‘Ik ook niet’.

‘Jij, Elvies?’

Elvies haalt zijn schouders op.

‘Onbekend’, zegt hij. ‘Maar het is wel een mooie brief. Mag die er niet in volgende week?’

Het blijft even stil in de houten keet.

‘Misschien... misschien neemt die Joop dan ook wel een abonnement’, vervolgt Elvies. ‘Dan hebben we al tweehonderd...’

Eenvoudige Ivan kijkt zijn mederedacteur met slimme oogjes aan.

‘Dacht je, Joop?’ vraagt hij dan. ‘Je hébt toch al een abonnement? Neem je er dan twee?’

Ontmaskerd!

‘Eh...’, doet Elvies-Joop Pokkepop-Jans verbouwereerd.

‘Weet je wat?’ zegt de hoofdredacteur grijnslachend. ‘Schrijf jij maar een verslagje over die vogelverschrikkerwedstrijd. Je hebt er net het juiste hoofd voor. Het is je strafwerk. Ik heb het veel te druk met het lezen van... lezersbrieven’. Beduusd kijkt Elvies zijn krantenbaas aan. De vlammen schieten naar zijn wangen. En zijn collega's zitten te grijnzen en te meesmuilen dat het niet mooi meer is. Wees dan maar eens ijverig.

De wereld van inkt, nieuwtjes en kranten is een drukke, harde wereld. Niet geschikt voor doetjes. Iedereen wil de eerste en de beste zijn. Iedereen wil het neusje van de zalm, en als het kan: heet van de naald.

Een week later slaat Doen voor Groen toe: over de hele stad en omgeving wordt een speciale krant verspreid. Nou, pff, krant: er staat ook flink veel reclame in.

Het gaat natuurlijk vooral over de wedstrijd voor de leukste vogelverschrikker. Maar... de redactie van Krantenpraat valt zowat achterover van verbazing. Het is ook daarom dat Eenvoudige Ivan op zaterdag zijn redactieleden in spoedvergadering bijeenroept in de houten keet. Want wat prijkt er godgenageld in de speciale editie van de Doen voor Groenkrant?

Juist, ja: een halve bladzijde behaatjes.

Dubbelplezierig en halfgeprijsd, jawel, en dit alleen te verkrijgen in het warenhuis Centen & Percenten, zolang de voorraad strekt: ochtendroze, hemelsblauw, kersenrood, jawel, jawel, mevrouw, juffrouw, jongedame! (En, waarom niet: meneer, jongeheer!)

In de redactiekeet van Krantenpraat is het een gekakel en gekibbel van jewelste. Elvies Pokkepop triomfeert een beetje. Hij is het avontuurtje met de neplezersbrief blijkbaar al vergeten.

‘Zie je nu wel!’ roept hij. ‘Jullie laten je de kaas van het brood pakken. Zij doen het wél, hé! En zij gaan nu met de centen lopen’.

‘Maar hun krantje verschijnt toch maar één keer! Het is eigenlijk meer een reclameblad’.

‘Om het even! We hebben geblunderd!’

‘Doe niet zo gewichtig, hufter’.

‘Drukken we nu nog foto’s van de vogelverschrikkerswedstrijd af? Dat zou toch te gek zijn’, merkt Mikkell op.

‘In geen geval. Anders voeren wij verdorie reclame voor Doen voor Groen. Dat kan niet. Alle andere kranten zijn onze concurrenten. En ze hébben nu al eh... eh... wel, die behaatjes brengen vanzelf al zaad in hun bakje, hé! Het is dankzij die eh... die dingen dat de Groenkrant kan verschijnen. Waarom zouden we dan nog in onze eigen krant...’

‘Precies!’

‘Ja!’

‘Groot gelijk!’

‘Geen vogelverschrikkers in Krantenpraat!’

‘Maar dat is nu wel groot nieuws in de stad, hoor. Veel mensen doen mee met de wedstrijd’.

‘Ja, een echte krant moet over alles schrijven. Zelfs over nare dingen’.

‘Mijn tante maakt ook een vogelverschrikker’.

‘Ze is er zelf ook één, haha!’

‘Stil! Stil! Wat doen we nu eigenlijk?’

‘Dat vogelschrikverslag schrijf ik dus níét!’ roept Elvies Pokkepop opgelucht.

‘Ik heb een idee’, zegt K’leen plotseling. Iedereen houdt nu zijn mond. Ideeën van K’leen zijn gewoonlijk goud waard.

‘Wel?’ dringt Marian aan. ‘Vertel op, meid’.

‘We kunnen iedereen een neus zetten’, begint K’leen.

‘Hihihi!’

‘Neuzen in Krantenpraat... Haha!’

‘Luister... zw zw zw zw... .. ’

Het is plotseling samenzworen geblazen in de redactieket van de kwaliteitskrant Krantenpraat. Behaatjes? Neuzen? Vogelverschrikkers? Als K’leen uitverteld is, kijken alle leden van de samenzwering haar bewonderend aan. Knappe K’leen! Maar... er is werk aan de winkel. Volgende woensdag blijft iedereen een paar uur langer. Het wordt nog een drukke week.

Die woensdag hangt er een koortsige sfeer in de tuinkeet van oom Inkt. Het is broeierig, warm weer. De krant voor volgende week wordt voor driekwart in elkaar gepuzzeld. Iedereen brengt zijn eigen stukjes mee: Elvies zijn Help!-rubriek, Marian haar Dagboekstukje, K’leen de Vreemde Berichten, E.I. zijn Woord Vooraf en zijn Lezersbrieven, Merel en Veroniek ditjes en datjes, koetjes en kalfjes. De ingezonden brieven, moppen en berichten worden gelezen en besproken: erin of eruit? Mikkkel giet alles in de goede vorm. Dat is zijn taak: hier en daar een tekeningetje, als het kan een foto. Elke week zijn er meer nieuwtjes dan een krant van vier bladzijden kan drukken of tonen. Soms moet er dus echt hevig gediscussieerd worden, zoals in het parlement.

Eén bladspiegel blijft deze week heel lang leeg. Maar daar wordt voor gezorgd. Iedereen gaat naar buiten. Fietsen worden van hun ongewoon vrachtje verlost: stro, hout, oude kleren, een bundel wortels, een hoed, allerlei gereedschap. Dan gaan ze aan de slag, helemaal achter in de tuin van oom Inkt. Vele handen maken licht werk. Mikkkel is de baas. Hij geeft de belangrijkste aanwijzingen. Zijn fotoapparaat bungelt op zijn borst. Af en toe kijkt hij bezorgd naar de lucht. Nu mag het niet gaan onweren!

Een dik halfuur later staat een prachtkerel van een vogelverschrikker met gespreide armen de tuin te bewaken en het luchtverkeer te regelen. Hij heeft een reusachtige oranje neus en draagt een inktzwarte hoed. Daaronder priemt aan alle kanten zijn piekhaar. Maar het allerlaatste stukje ontbreekt nog. En dat is precies het schitterende idee van K’leen.

‘Niet lachen hé, jongens’, waarschuwt Marian. Uit haar fietstas vist ze een allerliefst hemelsblauw behaatje op. Iedereen klapt in de handen.

‘Jammer dat we alleen zwartwit kunnen afdrukken’, zegt Mikkel. Even later neemt hij een foto die beroemd zal worden. Hij zal volgende week zo groot als een hele pagina in Krantenpraat verschijnen: een vogelverschrikker met een joekel van een neus en gekleed in een charmant behaasje.

Neus!

In een huis in de Rozebotteltheestraat bevindt zich een vreemde verzameling. Die is er samengebracht door K’leen, het ietwat stille maar o zo knappe wicht van Krantenpraat. Elke week pluist ze er een heleboel kranten op na. Die haalt ze overal bij haar familie op, met uitzondering van één lastige tante. Daar knipt K’leen dan de vreemdste, gekste, spannendste en griezeligste berichten uit. Ze stopt die in een map, die alsmaar lijviger wordt. Je gelooft soms je eigen oren en ogen niet. Wat er in ‘s hemelsnaam niet allemaal op deze gekke wereld gebeurt!

Een korte bloemlezing:

uitwerpselen van elanden worden als souvenir aan de toeristen verkocht, de hobby van een Australische onderwijzer is bomen knuffelen, een Chinees verwerkt zijn buurmeisje tot varkensvoer, een dief met flaporen laat zich opereren zodat de politie hem niet zo makkelijk meer herkennen kan, het sneeuwt ergens in een snoeihete woestijn, een Duitser bijt in neuzen van kinderen en spurt dan vliegensvlug weg, een vogel steelt het kunstgebit van een bejaarde vrouw en brengt het nog terug ook, het hondje van de Nederlandse koningin is in een konijnenpijp gestikt, de bekendste treinrover ter wereld verkoopt nu alarmsystemen in Brazilië, alle inwoners uit een Hongaars dorpje krijgen plotseling paarse haren, een Italiaan heeft 23 jaar straf gezeten onder de trap bij zijn ouders, en ga zo maar door...

Elke week zet K’leen een paar van die vreemde berichten in Krantenpraat. Eigenlijk, zou je dus kunnen zeggen, heeft ze zelf ook een vreemde hobby. In de redactie werd daar wel even over gediscussieerd. Mag je dat wel doen? Kan dat zomaar, dingen uit andere kranten overnemen?

‘Ach, de journalisten gebruiken ook andermans verhalen. En de meeste mensen lezen elke dag een krant. Alle nieuwtjes zijn dan toch van iedereen?’ merkte K’leen op. ‘En ik verander hier en daar wel wat, hoor, wees gerust. Dat is toch veel beter dan elke week enkele stomme moppen? Ik haal er zelfs de zetduivels uit en verbeter die. Er staan er soms meer in dan in een opstel van een klein kind. En sommige vreemde berichten schrijf ik helemaal opnieuw’.

Ja, daar had niemand van terug. Daarmee was de kous af. Alleen Mikkel fronste nog even zijn wenkbrauwen. De fotograaf van Krantenpraat hoopte namelijk stiekem op zijn eigen moppenhoekje in de krant. Dat bleef dus een droom, nou: mopperhoekje.

En zie: na enkele weken al kreeg hoofdredacteur E.I. brieven van lezers over de Vreemde-Berichtenrubriek van K'leen. Het bleek weer een schitterend idee geweest te zijn van die prachtmeid. Iedereen vond het keitof.

En wat gebeurt er nu? Van de week zorgt Krantenpraat zelf eens voor een vreemd bericht. Mikkel is zo fier als een gieter. Het is de paginagrote foto van de vogelverschrikker. Idee: K'leen. Foto: Mikkel. Pittig detail: Marian. De hele redactieploeg heeft eraan meegeholpen. De vogelverschrikker met de prachtige inktzwarte hoed, die gezonde joekel van een neus en het oogverblindende behaaije is werkelijk zowel heet van de naald als het neusje van de zalm. Krantenpraat zet iedereen een neus! De concurrentie zal op zijn neus kijken!

Die vrijdagavond bussen de redactieleden hun kranten met extra rode blossen op hun wangen. De verwachtingen zijn hooggespannen. Komen er nieuwe abonnees bij? Wordt dit de Foto van het Jaar?

Honden blaffen weer... Lastige tantes hebben weer ellenlange voordeurlitanieën klaar... In het warenhuis Centen & Percenten is het weer razend druk... En de geachte heer hoofdredacteur moet weer dubbel uitkijken voor fietsers en fietssters. Zijn knalrode haren vormen hedenavond echter een vlamvend gevarenteken in het spitsuurverkeer. Eenvoudige Ivan is bijzonder goed zichtbaar.

Enkele dagen later al krijgt het hele vogelschrikgedoe een staartje. Nee, Doen voor Groen laat niks weten. Ook het warenhuis Centen & Percenten laat niks van zich horen. Op een avond licht Eenvoudige Ivan de redactiebus bij oom Inkt. Er steekt een vinnig geschreven lezersbrief tussen. Hij is met kraaienpootachtige drukletters ondertekend: PAMELA P.J. DOORNROOS. Met ogen zo groot als schoeltjes leest de hoofdredacteur de brief drie keer na mekaar.

Waarde heer hoofdredacteur en mederedacteuren

Nu is de maat vol! Als abonnee op Krantenpraat protesteer ik heftig tegen die onzedige foto van de vogelschrik. En dan nog zo groot! Hoe durven jullie. Komt dit ook in de handen van kleine kinderen? Ik eis een verontschuldiging. Mijn goede smaak is gestoord. Ik denk er ook aan mijn abonnement op te zeggen als er niet dringend wat hoogstaand nieuws in jullie krant komt. Kennen jullie mijn koor dan niet? Ik dirigeer het al twaalf jaar lang.

PS WIE kwam op het onzalige idee van die foto!? WIE heeft mijn brievenbus met onzedig drukwerk bezoedeld!?

De volgende dag is er spoedvergadering in open lucht: tijdens een pauze op school steken de redactieleden van Krantenpraat de koppen bijeen. E.I. leest de brief voor. Veroniek kleurt zo rood als een hele kilogram tomaten. Dat serpent van een tante!

‘En wij die dachten dat we extra abonnees zouden krijgen!’

‘Stik zeg, wat zij onzedig noemt’.

‘Het is verdorie de beste foto die ik ooit al genomen heb’.

‘Zeg, dat is toch geen schuilnaam, hé? Iemand van Centen & Percenten of van Doen voor Groen die ons een kool wil stoven... ‘

‘Neenee, jammer genoeg niet. Ik herken haar hanepoten wel. Brr... vrijdagavond zal ze me weer staan opwachten. Help! Wil er iemand de Rozebotteltheestraat in mijn plaats doen? Ik geef er twee weken zakgeld voor’.

‘Ja maar, wat doen we er nu aan, hé?’

‘De pers is vrij. De kranten mogen drukken wat ze willen’.

‘Ik weet wat’, zegt Mikkell opeens. ‘Ik ga bij je tante op bezoek, neem een schitterende foto van haar terwijl ze aan het dirigeren is, en ik probeer haar tien exemplaren aan te smeren van de krant waarin de foto verschijnt. Zo hebben we er nog wat aan. En zo kalmeert ze misschien wat’.

‘Hé, goed idee’.

‘Dat is dan al de tweede vogelschrikfoto in Krantenpraat!’

‘Hahaha!!’

‘En als ze vraagt van wie het idee kwam voor de vogelschrik met het behaatje?’ vraagt Veroniek ongerust.

‘O, dan zeg ik dat het een idee was van de hele redactie’.

‘Ja, zeg haar: liever één behaatje rond een vogelverschrikker dan twintig eh... eh... wel, in de krant’.

‘Dan kunnen we de week daarna haar bus bezoedelen met haar eigen foto’.

‘Oké’, knikt Eenvoudige Ivan. ‘Mikkell: jij gaat op reportage bij die... dat... die... ‘

‘... zeg maar rustig serpent, hoor’, vult Veroniek aan.

En daarmee is de openluchtvergadering afgelopen. De schoolbel rinkelt oorverdovend. Dubbelgeoorlede Veroniek springt een gat in de lucht.

Ten huize van Pamela P.J. Doornroos, mensachtige tante, is het een drukte van-jewelste. Het is donderdag, valavond: het tijdstip voor de wekelijkse repetitiebeurt van het koor. Gewoonlijk gaat die in de kerk door. Van de week echter heeft Pamela P.J. Doornroos alle leden van het koor opgebeld met de

mededeling dat wegens uitzonderlijke omstandigheden de repetitie ten huize van haarzelf doorgaat.

Alles blinkt en glanst, zelfs de bladeren van de kamerplanten. Het kunstfruit in de schaal op het dressoir is afgestoft. Het ziet er als nieuw uit. De tafel en de stoelen zijn verdwenen. Dat aartslelijke gedrocht van een piano is vooruitgeschoven. Hij is dichtgeklapt, want het mens Doornroos spéélt geen piano. Het enige wat ze met haar piano doet, is zich erin spiegelen. En het ding stuikt nu bijna in mekaar onder het gewicht van tientallen grote, zware kunstboeken. Die heeft de dirigente uit de bieb hierheen gesleept. Ze moeten een hoogstaande achtergrond vormen, voor de foto in Krantenpraat.

‘De pers komt zo dadelijk’, deelt Pamela P.J. aan haar koorleden mee. Nerveus zwaait ze met haar stokje heen en weer; het is alsof ze zichzelf dirigeert.

‘De redactie van Krantenpraat wil een culturele kwaliteitsfoto voor in de krant. Ik...’

‘Zijn dat dan misschien de uitzonderlijke omstandigheden,’ onderbreekt meester Vos, ‘waar u het telefonisch over had?’

‘Ja’, knikt Pamela.

‘Waarom heeft u ons dat niet vroeger gemeld? Ik wist helemaal niet dat het om een foto gaat!’ protesteert mevrouw Herfst. “Dan had ik nog naar de kapster kunnen gaan!’

‘Waarom repeteren we niet in de kerk?’

‘Wat voor krant is dat?’

‘Moet iedereen op de foto?’

‘Ik heb mijn beste pak nu niet aan!’

Het koor begint nu als een bende boze kikkers door elkaar heen te kwaken. Het dirigeerstokje van Pamela P.J. Doornroos heeft geen enkele kracht meer.

‘Mensen...! Dames...! Heren...!’ roept ze wanhopig. ‘Wees toch...’

‘De repetitie had best in mijn huis gekund! Het is twee keer zo groot!’

‘Kunnen we met z’n achttienen wel op die foto?’

‘Of mag alleen de dirigent erop?’

‘Ja, waarom moesten we onze plechtige zangkleren niet aantrekken?! Een persfoto is toch belangrijk?’

‘KUNNEN WE NU !!??’ schreeuwt plotseling P.P.J.D. knoerthard. Met een droge knal mept ze haar dirigeerstokje op de muziekstaander in tweeën. Alle koorleden schrikken zich een bult.

Even valt er een geladen stilte. En dan neemt meester Vos het woord. Jarenlang heeft hij onderricht gegeven aan kwajongens en kwameisjes. Hij weet dus van wanten.

‘Mevrouw P.J. Doornroos,’ zegt hij, ‘mevrouw P.J. Doornroos, namens de achttien leden van het koor en ook als oudste, langstzingerende lid deel ik u hierbij mede dat wij heden niet op een persfoto willen verschijnen. Ik bedoel: heden poseren en later verschijnen. Wij wensen van zulke uitzonderlijke omstandigheden vooraf volledig op de hoogte te worden gebracht. Dat begrijpt u wel. En... wij wensen tevens dat de repetities voortaan weer in de kerk doorgaan. Daar hoort het koor Deugd & Vreugd thuis. Niet in uw... uw... ‘.

Meester Vos wijst met gefronste wenkbrauwen naar de dichtgeklapte, volgeladen piano. Dan kijkt hij met knipperende ogen naar het kunstfruit en de hoogglanzende kamerplanten.

‘Maar...’, protesteert Pamela P.J. zwakjes.

‘Tot volgende week donderdag dan’, groet meester Vos. ‘Zelfde tijd, gewone plaats’.

De achttien koorleden schuifelen prompt huize Doornroos weer uit.

‘En o,’ zegt de woordvoerder nog, zich omdraaiend, ‘als er een foto voor de krant wordt genomen, dan willen we dat allemaal vooraf weten, nietwaar?’

De dirigente van Deugd & Vreugd knikt schaapachtig. Als het erop aankomt, is meester Vos de grote baas.

Wham!

De deur van huize Doornroos valt onzacht in het slot. Zestig seconden lang blijft Pamela met halfdichtgeknepen ogen staan. In haar hoofd is het een drukte als was het een flipperkast. Dan weet ze het. Ze holt naar boven om haar reservedirigeerstokje te halen. Daarna herschikt ze nog eens de gewichtige kunstboeken op het pianomeubel. In het spiegeltje aan de wand in de inkomsthal inspecteert ze haar gezicht. Ze oefent haar verstandigste grimas. Net op dat ogenblik wordt er aangebeld.

‘Jongeman, kom binnen. Het is voor Krantenpraat, zeker?’

Mikkel knikt.

‘Au!’ klinkt het.

‘Hé, er is nog iemand mee, hoor’, zegt Mikkel.

Pamela doet de deur weer open. Bijna had ze een tweede redactielid geplet.

Merel is met haar broer meegekomen.

‘Eh... dit is mijn assistente’, zegt Mikkel.

‘O. En is mijn nicht niet meegekomen? Veroniek?’

‘Nee... eh... Merel en ik werken vaak samen. Iedereen heeft zo zijn eigen opdracht bij ons, hé Merel?’

De tweelingzus van Mikkel knikt en wrijft met beide handen over haar pijnlijke neus.

‘Zo... eh... het koor komt pas over een uur of zo. Ik stel voor dat we de foto hier nemen. In de kerk is het te duister, vind ik’, zegt Pamela P.J. Doornroos.

‘Maar, een ùr?!’ vraagt Mikkel. ‘Zo veel tijd hebben we niet, hoor. We kunnen niet blijven tot...’

‘O, dat is geen enkel probleem, jongeman! Neem jij maar rustig een foto van mij terwijl ik aan het dirigeren ben. Ik zal wel doen alsof, dat kan toch? Wat denk je: zal ik bij de piano postvatten? Het gaat hier toch om muziek, nietwaar’. Verbaasd kijkt Mikkel naar zijn zus. En die naar hem.

‘U alleen op de foto?’ vraagt hij dan. Pamela knikt.

‘De koorleden hebben daar geen bezwaar tegen’.

Mikkel haalt zijn schouders op.

‘Goed dan’.

‘Hier bij de piano?’

‘Doet u maar, eh... mevrouw’.

De hoogstaande dirigente gaat op een bankje staan.

‘Is het licht wel goed zo?’

‘Prima, hoor’.

‘En wat is jouw werk, meisje?’

‘Eh...’, doet Merel verrast, ‘ik eh... wel, ik help mijn broer zo’n beetje, hé’.

‘Jaja. En weet je al wat er onder de foto komt te staan?’

‘Wablief?’

‘Wat zul je onder de foto schrijven? Ik veronderstel toch dat dit jouw werk is?’

‘Tja...’, aarzelt Merel.

‘Ik weet het anders al wel, hoor’, zegt Pamela, terwijl ze met haar dirigeerstokje enkele luchtverplaatsingen veroorzaakt. ‘Je kunt eronder schrijven: JUFFROUW PAMELA P.J. DOORNROOS, DE ELEGANTE DIRIGENTE VAN HET STIJLVOLLE KOOR DEUGD & VREUGD, IN DE KIJKER TIJDENS EEN HOOGSTAANDE UITVOERING. Hoofdletters graag, kind: hoofdletters, niet vergeten. Heb je dat genoteerd? Zo wil ik het in de krant zien staan. Gedààn met het onzedige vogel-schrikbewind in Krantenpraat! Als je broer de foto heeft genomen, schrijf ik de tekst nog eens voor je op’.

Het vreselijke mens op het bankje gaat nu strak in de houding staan. Ze perst haar lippen opeen tot een hoogstaand streepje misprijzen. Haar dirigeerstok zwiept als een elegante zweep door de lucht. Vlak voor haar staat een stijlvol afwezig koor van achttien leden.

Flash!

‘Zo’, zucht Mikkel.

‘Neem er nog maar één, kerel’, beveelt de dirigente. ‘Je weet nooit of die eerste wel goed gelukt is. Zit er een filmpje op je toestel? Ja, toch? En het gaat hier om belangrijk nieuws, hé? Voor op de voorpagina, neem ik aan’.

P.J.'s brillenglazen flikkeren vervaarlijk.

'Dat... Dat wordt in de redactieraad beslist, mevrouw'.

'O ja?'

'Misschien... Misschien is er nog wel een plaats vrij'.

'Hm'.

'Hoeveel exemplaren van de krant had u anders graag gewild?'

P.J. Doornroos doorboort de fotograaf nu zowat met haar ogen.

'Doe er maar twintig van, kerel,' zegt ze dreigend. 'àls... àls tenminste de foto op de voorpagina verschijnt. Dan ben ik ook bereid het ongelukkige voorval met die onzedige vogelschrikfoto door de vingers te zien. Ik hoop, nee: ik weet zeker dat dit niet het idee van mijn nicht Veroniek is geweest. Het zit niet in de familie. Zo, ik ben gereed. Jij ook?'

Mikkel knikt. Hij brengt zijn apparaat in de aanslag, doet wat stappen opzij, vooruit en achteruit en laat dan de lamp even flitsen, een-, twee- en driemaal. Die gifkikker trapt erin en denkt dat ze telkens opnieuw vereeuwigd is.

'Eén keer is genoeg', mompelt Mikkel.

'Zo, het is er eindelijk eens van gekomen. En nu schrijf ik de tekst nog eens voor je op, kind', zegt ze tegen Merel. 'ik wil geen fouten zien. Het is belangrijk voor mijn carrière'.

Merel zucht. Mikkel zucht. Met dezelfde kraaienpootachtige letters als waarmee ze haar lezersbrief heeft ondertekend, krast Pamela P.J. Doornroos de tekst voor bij de foto op een stuk taartendooskarton.

'Twintig exemplaren hé, mevrouw?' waagt Mikkel het nog eens te vragen.

'Dat heb je goed begrepen, kerel: twintig. Voor al mijn relaties in de muziekwereld, hé'.

Mikkel knikt. Dit is de treurigste opdracht uit zijn bestaan als redactiefotograaf. Merel stopt het stuk karton in haar zak. Die moordaanslag bij de voordeur heeft ze gelukkig overleefd; net zo goed had er volgende week in Krantenpraat kunnen staan:

TWAALFENEENHALFJARIGE TUSSEN VOORDEUR DIRIGENTE GEPLET.

Nu komt er wat anders in, maar het is al net zo beroerd.

Elegant! Stijlvol! Hoogstaand!

Wham! De deur van huize Doornroos wordt weer dichtgesmakt. Nee, het leven van journalisten loopt niet altijd over rozen. Vandaag bijvoorbeeld is het over doornrozen. Mikkel voelt zich precies een oorlogscorrespondent.

De kwaliteitskrant Krantenpraat zit dus met een probleem. Op de woensdagvergadering doen Merel en Mikkel nog eens hun verhaal.

'De voorpaginàààh... ', zucht hoofdredacteur Ivan. 'Zeg, Veroniek, kun je niet eens met je tante gaan... '

‘Néé!!’ gilt Veroniek. Ze staren met z’n allen weer naar die foto op de redactietafel. Pamela P.J. Doornroos staat er in volle glorie te dirigeren. Niemand merkt dat er op dat ogenblik niet eens een koor naar luistert.

‘Tja...’, doet Marian van Munkhuizen. ‘Dat is nog erger dan... dan...’.

‘... dan je Wonderbaarlijke Dagboek?’ grapt Elvies Pokkepop. Marian kijkt hem vernietigend aan.

‘Maar ik schrijf tenminste geen valse lezersbrieven naar mijn eigen rubriek!’ stuift ze op.

‘Jij klein...’

‘Pff...’

‘Maar ik heb het!!’ roept Elvies plotseling. ‘Eureka!!’ Hij bonkt met zijn vuist op tafel. De elegante, stijlvolle, hoogstaande dirigente wipt geschrokken even op.

‘Ha, onze Elvies heeft een idee!’ gnuift K’leen. ‘Kunnen koeien vliegen? Is de aardbol vierkant? Is een hamburger een citrusvrucht?’

‘Hihhi’.

‘Hé, luister eens allemaal. Ik heb het gevonden’.

‘Er moet toch weer niet over gestemd worden hé, Elvies?’ vraagt E.I. dreigend.

‘Neenee, luister: het is een schitterend idee. Enne... we verdienen er nog wat aan ook. En, K’leen: je tante komt op de voorpagina. Ze kan dus tevreden zijn. Ze krijgt wat ze wil’.

‘Oké, kom op met je moordplan. Eh... dat moeilijke woord dat je daarnet gebruikte... Erika of zoiets... heb je dat zelf gevonden?’

‘Ach, stik. Luister nu’.

Zestien oorlelletjes en zeven koppen buigen zich voorover, over de foto van de zuurpruim met het dirigeerstokje. Een uur later is iedereen druk in de weer, zonder hoofdredacteur Ivan. Die vertrekt op de fiets naar Centen & Percenten, het warenhuis voor de verstandige koper. Er is weer werk aan de winkel. Onder leiding van Mikkkel wordt in de houten keet eerst en vooral de voorpagina van Krantenpraat samengesteld. Wat ze al hebben: een foto en een tekst voor eronder. De rest volgt, hopelijk. Want voor één keer heeft Elvies Pokkepop een formidabel idee gehad. Eureka!

Je hebt van die dagen dat alles lukt. Krantenpraat beleeft hoogdagen. Het hele Pokkepop-plan klopt als een bus. Er is geen speld tussen te krijgen. Ze zitten met z’n allen te popelen tot het zover is. Hoofdredacteur Ivan is geslaagd in zijn opdracht: de directeur van Centen & Percenten laat de halfgeprijsde en dubbelplezierige actie nog enkele weken langer doorgaan. Daar heeft hij nu een goede reden voor: die piepjonge krantenkerel met zijn vuurrode haar weet van aanpakken!

Vrijdag 13 juni. Van zwarte katten of onheilspellende ladders is helemaal geen sprake. De zon fluit. Vogels schijnen vrolijk. De lucht ziet zo blauw als een smurfzakdoek. In de Rozebotteltheestraat wordt aangebeld. Pamela P.J. Doornroos doet open. Ze is in stemmig zwart uitgedost. Een geur van zeep waait met haar mee.

‘Hatsjie!’ doet Elvies eerst. En dan zegt hij:

‘Goedenavond, mevrouw’.

Hij heeft zijn haren achterovergeharkt; ze glimmen in het zonlicht.

‘Ik breng u namens de redactie twintig exemplaren van Krantenpraat. We hebben die netjes ingepakt voor u. U prijkt namelijk op de voorpagina, zoals afgesproken. Alstublieft’.

Hij overhandigt haar een pak dat stevig samengesnoerd is. De kranten zijn dubbelgevouwen. Je ziet alleen maar de helft met de foto van de dirigente, plus de tekst eronder.

‘O ja, dank je wel, jongeman. Dank je wel. Eindelijk! Eindelijk een hoogstaand kunstbericht in de krant. Dat werd zo tijd, hé?! Doe zo voort, zou ik zeggen. Hoe veel moet ik je?’

‘Dat is dan twintig keer twee euro, mevrouw Doornroos, veertig euro graag’.

‘Even kijken’.

Doornroos monstert eerst nog even haar foto.

‘Schitterend’, mompelt ze. ‘Perfect. Volmaakt. Precies naar de verwachtingen.

Dat moet iedereen te zien krijgen’.

Dan plukt ze drie flapjes van tweehonderd frank uit haar portemonnee.

‘Dank u wel, mevrouw’, knikt Elvies onderdanig. Vliegensvlug propt hij het geld in zijn broekzak en snelt als een pijl uit een boog weg.

‘Nou, die heeft haast, zeg’, mompelt P.P.J.D. verbaasd. ‘Krantenlui toch!’

Ze drukt het stapeltje Krantenpraat als een baby tegen haar borsten en doet de deur dicht.

Die dag is er maar één krant over. Honderdnevenennegentig abonnees krijgen Krantenpraat in de bus. De Deugd & Vreugddirigente heeft er twintig. Dat maakt tweehonderdneventien. En... wat meer is: drie weken lang betaalt het warenhuis Centen & Percenten de drukkosten van Krantenpraat. Pure winst! Want op de andere helft van de voorpagina zweven tientallen vrolijke behaatjes in het rond. De lezers van Krantenpraat lachen zich een krik: het is net alsof Pamela Doornroos die plezante wemeling aan het dirigeren is. Het is een schitterende voorpagina geworden: stijlvol, elegant, hoogstaand, dubbelplezierig, halfgeprijsd. Het koor waar Pamela de leiding over heeft, ligt in de graaibakken van een warenhuis!

Een dag later rinkelt de telefoon bij oom Inkt. Het is P.J. Doornroos.

‘Spreek ik met iemand van Krantenpraat?’, blaft ze.

‘Met de verantwoordelijke uitgever en de drukker hier, jawel, Antonie Inkt, jawel. Heeft u...’

‘Pamela P.J. Doornroos hier. Ik ben de dirigente van het koor Deugd & Vreugd. Ik sta op uw voorpagina, drukker en verantwoordelijke uitgever. En ik ben ontstemd, meneer, hevig ontstemd! Het is schandalig. Het is... Het is... sensatiejournalistiek! Die... Die dingen naast mijn mooie foto... Hoe durven jullie! Ik...’

‘Mevrouw, de pers is vrij, hé’, onderbreekt Antonie Inkt. ‘En de drukkosten stijgen alsmaar. Een beetje reclame is heel welkom, hoor. Het is de allereerste keer in Krantenpraat. Een primeur, haha! U moest blij zijn dat u erbij bent. En u staat toch ook op de beste plaats met uw foto, nietwaar? Maar het koor...’

‘Ggrr...’, doet Doornroos. Ze staat paf. Ze weet niet meer wat te zeggen. Ze smakt de hoorn weer zo hard op het toestel neer dat een lelijk vaasje met bloemen geschrokken omvalt. Daarna gaat ze verslagen in de sofa zitten, kauwend op haar reservedirigeerstokje. De stapel kranten op het salontafeltje vat bijna vuur: zo fel bliksemen de ogen van Pamela P.J. Doornroos, dirigente, zuurpruim, gifkikker en voorpaginapoes, zo fel als de flash! van een fotoapparaat.

Een week later rinkelt weer dezelfde telefoon bij oom Inkt. Het is de voorzitter van de Persclub.

‘We hebben met eenparigheid van stemmen besloten de Junior Persprijs voor de Beste Foto aan de fotograaf van Krantenpraat toe te kennen’, deelt die mee. ‘Zowel voor de foto van de vogelverschrikker als voor die van de koordirigente. Een ware vondst, meneer, proficiat! Wat een compositie, wat een lichtspel, wat een talent!’

‘Dat laat ik onmiddellijk aan de redactie weten’, zegt oom Inkt verheugd. ‘Ik ben alleen maar de drukker van de krant. En de verantwoordelijke uitgever. En wat is de prijs, als ik mag weten?’

‘O, de jongeman, Mikkeltje heet hij zeker, hé, wel, Mikkeltje krijgt zijn eigen tentoonstelling in het cultureel centrum. Een overzicht van zijn fotografisch werk tot nu toe’.

‘Dat zal hij zeker fantastisch vinden’.

Een paar uur later is er feest in de houten keet achter in de tuin van oom Inkt. De gevierde fotograaf trakteert op rode prik. Er komt zelfs al een collega-fotograaf langs, om een foto te nemen voor een andere krant. Het prijsbeest is zo fier als een gieter.

‘Mag de hele redactieploeg er niet bij?’ vraagt Elvies. ‘Eh... het was eigenlijk mijn idee, hoor’.

‘Mij best’, knikt de man. Hij haalt een enorm apparaat uit zijn tas. Eenvoudige Ivan, Marian van Munkhuizen, Mikkel (het middelpunt), Merel, Dubbelgeoorlede Veroniek, Elvies Pokkepop en K’leen stellen het plaatje samen. Daar kennen ze wel wat van. Mikkel houdt Krantenpraat met de Doornroosfoto omhoog; Elvies die met de vogelschrikfoto. Veroniek frunnikt aan haar linkeroorelletje: dat brengt geluk. E.I. zwiept een lastige klis knalrood haar uit zijn ogen. ‘Smile!’ beveelt de fotograaf. ‘Say CHEESE. Ik wil jullie breed zien glimlachen’. ‘Wacht even’, zegt E.I. ‘Een korte time-out’. Vlugvlug fluistert hij iedereen wat toe. Dan zijn ze gereed.

‘Oké?’

‘Doe maar’.

Flash!

‘Eureka!’ klinkt het zevenvoudig.

‘Hallo! Hallo! Spreek ik met Krantenpraats?’

‘Wablief?’

‘Of ik met Krantenpraats spreek?’

‘Hahaha!’ doet Elvies Pokkepop. ‘Hahaha!’

‘Zeg eens...!’ klinkt het boos aan de andere kant van de lijn.

‘Het is Krantenpraat’, zegt Elvies dan. ‘Dat bedoelt u waarschijnlijk, hé?’

‘Ah, o ja, natuurlijk, prààt. Met al die gekke namen tegenwoordig. Ik hutsel alles door elkaar’.

‘Jaja, moeilijk, hé? Eerlijk gezegd: ik had liever Het Neusje van de Zalm of Heet van de Naald gehoord. Mijn ideeën, de beste, de eenvoudigste, maar ja... Eh...’ Elvies kijkt even in de grote donkere ogen van K’leen.

‘Eh... maar die ideeën waren niet helemaal van mij alleen’, voegt hij er nog vlug aan toe, terwijl wat rode bewolking over zijn gezicht trekt. ‘Maar eh... Wie bent u eigenlijk?’

‘Eindelijk!’ gebaart K’leen met haar hoofd.

‘Ik heet Pieter Belman. Ik las in jullie krantje, eh, krant, dat bericht over vliegende schotels en zag dat telefoonnummer staan. Ik dacht: ik bel eens op, want...’

‘Ja, dat is mijn nummer. Dag. Ik ben Elvies Pokkepop, redacteur van...’

‘Hahaha!’ doet die Belman nu op zijn beurt. ‘Hahaha! Pokkewàt?!’

‘Pokkepop. Je weet wel: van Help! Woord overboord!. Het is een schuilnaam voor in de krant’.

‘Ja, hoor. Hahaha, grappig. Ik lees jullie krantje soms, bij een vriend van mij. Eh... je zoekt dus mensen die al eens een vliegende schotel gezien hebben hé, Pollewop?’

‘Ja. En het is Pokkepop, Elvies Pokkepop. Eerst Elvies, dan Pokkepop’.

‘Jaja. Nou: ik heb dus een vliegende schotel gezien. Het gebeurde een paar weken geleden op een avond. Ik liet Mister Vandenbroeke even uit... ‘

‘Wie is Mister Vandenbroeke?’

‘Dat is mijn hond. Een Engelse cocker-spaniël’.

‘Hahaha! Heet je hond Mister Vandenbroeke? Dat is een naam voor een mens! Haha!’

‘Ja, maar dat is een ander, lang verhaal. Het is een rode hond. Eh... ‘

‘Hahaha!! Mister Vandenbroeke!’

‘Zeg, Pozzepol!! Ik bel je speciaal om... ‘

‘Het is POKKEPOP, pummel!!’

‘Om het even! Het is toch maar een onnozele schuilnaam!’

‘En ik geloof geen sikkepit van je verhaaltje. Je belt gewoon op om je interessant te maken. Ik wens dat er een vliegende schotel op je kop dondert, man! En dat ding in Krantenpraat, wel, dat was... ‘

‘Elvies!?’ roept K’leen plotseling hard door de scheldpartij heen.

‘Waarom zet je dan dat stomme bericht in je krant? En je telefoonnummer?’

‘Dat was een grap, uilskuiken!’

‘Elvies!’ roept K’leen weer.

‘Wie hoor ik daar? Zit er iemand bij? Is dit een radiograp? Hangt er ergens een verborgen camera misschien?’

‘Domoor! Je ziet ze vliegen!’

‘1 april is al drie maanden geleden, hoor’.

‘Je bent al de vijfde die me opbelt. We schrijven een reportage over... ‘

‘STEEK JE KRANT IN BRAND, MAN!’ klinkt het plotseling woedend. Elvies grinnikt. K’leen fronst haar wenkbrauwen. Ze horen de harde klap van iemand die boos de hoorn op het toestel knalt.

‘Wel?’ vraagt K’leen. ‘Tevreden?’

‘Het was een zekere Pieter Belman’.

‘Misschien is dat ook wel een schuilnaam. Zag hij er één vliegen, een schotel?’

‘Hij beweerde van wel’.

‘Dat is dan idioot nummer vijf deze week. Onze reportage over ufo’s wordt be-regoed, Mister Pollewop!’

‘Pff... ‘

‘Zeg, Elvies: als je nog foontjes krijgt van mensen die ufo’s hebben gezien, maak er dan asjeblief weer niet onmiddellijk ruzie mee, hé’.

‘Maar het zijn altijd zulke onno... ‘

‘Maar dat weten we! Ik wil een boeiende reportage voor Krantenpraat. Enne... tussen twee haakjes: Het Neusje van de Zalm was mijn idee, hé! Niet het jouwe. Jij wou Heet van de Naald. Of was het Heet van de Zalm, hihi?’

‘Dat ben ik al lang vergeten’.

‘Die Belman zegt dat hij een vliegende schotel heeft gezien, hé? Was er nog iets? Heeft hij er nog iets meer over verteld? We moeten zo veel mogelijk te weten komen’.

‘Eh... nee’.

‘Zie je wel. Dat komt ervan. Door dat eeuwige geruzie en gehakketak van je weten we niks meer. Je had nog moeten vragen waar en wanneer, en vooral hoe dat ding er uitzag’

‘Zeg, geloof je misschien zelf in ufo’s?!’ stuift Elvies op.

‘Ik wil informatie van iedereen. Dat was toch de bedoeling van ons bericht en je telefoonnummer? Jij maakt er alleen maar een grapje van. Misschien verliezen we wel abonnees door jouw schuld. Je jaagt de mensen de gordijnen in’.

‘IK heb de oproep in Krantenpraat gezet, hoor! En het is MIJN telefoonnummer. En we zitten in MIJN huis’.

‘Van je mama, zul je bedoelen’, smaalt K’leen. ‘Zie je wel: je hebt MIJ nu zelfs kwaad gekregen’.

Even blijft het stil.

‘Wil je die uforeportage nog maken?’

‘Als je meewerkt: ja’.

‘Kan ik het helpen dat iedereen altijd zo raar doet tegen mij?’

‘Maar je lacht ze ook zelf uit!’

‘Zijn hond had een knotsgekke naam. Mister Vandenbroeke, stel je voor!’

‘En Pokkepop dan!? Met Elvies ervoor! Dàt is pas om je een breuk te lachen. Ik zou ook...’

‘Pff... bij jou moeten we zelfs enkele letters inslikken. De meeste schrijvers hebben een schuilnaam. En Prince heeft er ook één! En Madonna. En... en...’

‘Maar ‘Pokkepop’ klinkt verdorie als een ziekte! Nee: als de pest!’ roept K’leen. Mister Pokkepop kijkt kwaad naar buiten, naar niks. Na het geslaagde Doornroos-Eurekaplan wordt het Vliegende-Schotelproject toch maar niks. Dat is nu wel duidelijk geworden. Aan de telefoon hoor je alleen sullen en mispunten. Altijd komt er ruzie van. En K’leen... nou, knap is die wel, maar je weet nooit goed of ze je zit uit te lachen of als ze gewoon maar... ach. Misschien is ze doodgewoon jaloers op het zoveelste Pokkepopplan. Stel dat hij er ook eens een persprijs mee wint... Wie lacht er dan het laatst??

‘Ik moet er nu vandoor. Ik heb nog werk voor school’.

‘Ja’, knikt Elvies.

‘Eh... dan maar geen vliegende schotels in Krantenpraat?’

Elvies haalt zijn schouders op.

‘Nee dan, zeker?’

‘We hadden al zwevende behaatjes, hé’.

‘Hm’, gromt de telefoonpiraat.

De dagen en de weken vliegen razendsnel voorbij als je tegelijkertijd schooljongen of -meisje bent én krantenvrouw of -man. Het is alweer woensdag. De proeven op school zijn achter de rug. Een lange vakantie ligt vlakbij te glinsteren: schooltassen in het donkerste hoekje van het huis, zeeën van tijd, laat opstaan en lang opblijven. Nog één luttel weekje.

Een andere, wekelijkse proef staat de redactie te wachten: de proefdruk van Krantenpraat. Elke week stoomt Antonie Inkt eerst even een proefdruk klaar van de krant die op vrijdag verschijnt: even proberen hoe alles eruit gaat zien. Die moet dan door enkele redactieleden nauwgezet op drukfouten nagekeken worden. Net opstelverbetering. Met speciale tekentjes in de kantlijnen duiden E.I. en K'leen en Merel de zetduiveltjes aan: een letter te veel, te weinig, schots en scheef, gewoon vergeten, woorden aan elkaar geplakt, woord vergeten, zin ka-duuk, verkeerde splitsing, accentje toevoegen of weglaten... Er kan van alles gebeurd zijn bij het zetten van de teksten. Het napluizen van de proefdruk is echt een karwei voor dubbelepuntmeisjes en kommajongens.

‘Ik hoop dat onze krant altijd blijft bestaan’, zegt Eenvoudige Ivan ernstig. ‘Na de grote vakantie beginnen we aan ons tweede jaar’.

‘Natuurlijk!’

‘We mogen nooit verdwijnen!’

‘We moeten trouw zweren op een stapel Krantenpraats!’ roept Mikkell.

‘Hé, doe nou niet zo gevoelig’.

‘Als we één jaar bestaan, maken we een dubbeldikke krant, hé?’

‘Da’s een keitof idee’.

‘De max!’

‘Megacool’, knikt Elvies ernstig.

‘Wat?’

‘Wel, megacool’.

‘Wat is dat dan?’

‘Superfantastico’.

‘O ja. En hoe zit het nu met je vliegende schotels, Elvies? Zie je ze nog vliegen?’

‘Ach...’

‘Vliegende schotels heb je alleen maar bij de afwas’.

‘Hahaha!!’

‘Hoe veel telefoons kreeg je al, Elvies?’

‘Veel, hoor’.

‘Jaja’, knikt K'leen. ‘Ik was erbij. Hij stond gloeiend rood’.

‘Elvies?’

‘Nee: de foon’.

‘Hahaha!!’

‘Nou, megacool, zeg’.

Hoofdredacteur E.I. klopt met een houten hamer op tafel.

‘Volgend jaar moeten we nog meer abonnees hebben’, zegt hij. ‘Oom Inkt is bereid om meer Krantenpraats te gaan drukken. Als we die ten minste kunnen verkopen’.

‘Ja, iedereen moet een reclamecampagne voeren’.

‘Kunnen we een slogan bedenken?’

‘Misschien wel. En een strooibiljet maken’.

‘Zeg, komen er reisreportages in Krantenpraat deze zomer?’ stelt Merel voor.

‘Wij vliegen naar Griekenland’.

‘O ja! Reisreportages! Met schitterende foto’s bij!’ roept Mikkel opgewonden.

‘... met behaatjes op...’, mompelt Pokkepop stilletjes.

Niemand hoort het.

‘Alle voorstellen worden genoteerd’, zegt E.I. ernstig. ‘Reclamecampagne van september af. Streep. Slogan uitvinden. Streep. Reisreportage. Streep. Zeg, eh: kom nu niet allemaal tegelijk met reisverslagen af, hé. Het doodgewone nieuws loopt ook door’.

‘Ik blijf toch thuis deze zomer’, zegt Marian schouderophalend.

‘Ah, moet je de president van Amerika niet gaan bezoeken in zijn buitenverblijf in de Ardennen?’

‘Hahaha!’

‘Elvies, jij vliegt deze zomer zeker naar de maan, hé?’ vraagt ze kribbig.

‘Ja: op een bezemsteel’, antwoordt die nijdig. ‘En met knalgele sokjes aan’.

Het wordt nog een woelige vergadering die woensdag. Iedereen heeft vakantiejeuk. Iedereen heeft ook dé foto uit enkele andere kranten geknipt: een glunderende redactieploeg van Krantenpraat, met prijsbeest Mikkel in het midden. Die worden alle aan de muur geprikt, als trofeeën.

Pas na anderhalf uur buigen ze zich over de krant voor volgende week.

‘Het is komkommertijd’, gromt Eenvoudige Ivan. ‘Ik kreeg geen enkele lezersbrief in de bus’.

‘In oktober wordt het heel druk voor mij’, deelt Mikkel trots mee. ‘Dan mag ik mijn foto’s tentoonstellen in het cultureel centrum. Er is ook een plechtige receptie. Dan krijg ik de Junior Persprijs: een diploma en een medaille van het stadsbestuur’.

‘Weet je wat?’ zegt K’leen. ‘Dan voeren we een grote reclamecampagne. We geven iedereen een gratis proefnummer van Krantenpraat’.

‘Goed’, knikt Ivan.

‘Mogen wij dan ook iets tentoonstellen?’ vraagt Elvies.

‘Wat wou jij dan aan de muren hangen? Een vliegende schotel misschien?’

‘Ik maak een groot kunstwerk met allemaal stukken uit Help! Woord Overboord!’

‘Hé! Machtig! Dan kan ik ook...’, roept Marian.

De voorzitter klopt andermaal met zijn hamer op tafel.

‘Daar moeten we een speciale vergadering voor organiseren’, beslist hij. ‘Nu eerst: Krantenpraat voor volgende week. Wat hebben jullie allemaal meegebracht?’

Eenvoudige Ivan is echt wel geknipt voor zijn moeilijke taak als hoofdredacteur. Soms is hij zo verstrooid als drie professoren tegelijk. Soms knalt hij fietsers omver. Maar in de houten keet achter in de tuin van drukkerij-uitgeverij A. Inkt is hij heer en meester. De jongen met de knalrode haren lijkt inkt in zijn aderen te hebben in plaats van bloed. Zeker weten dus dat er volgende week weer een splinternieuwe, ovenwarme, stijlvolle, elegante en hoogstaande Krantenpraat verschijnt.

Vreemde berichten in kranten? Gewoonlijk komen die van heel ver: Indië, Australië, Amerika, Hongarije. Het lijkt alsof de mensen pas iets willen geloven als het van zo ver komt. Dichtbij gebeurt precies nooit eens wat. Maar in een tuin hier in de stad is ook wat aan de hand. En dat komt net goed uit, want de komkommertijd breekt inderdaad weer aan: in de zomer gaat het er overal wat slappes aan toe. Bijna iedereen zit met reizen in zijn hoofd. Bijna iedereen neemt een stukje vakantie. Kranten bijvoorbeeld worden dan vaak gebruikt als brandstof voor barbecuepartijtjes in vele tuinen.

Maar in een van die tuinen, in de Rodekoolstraat hier in de stad, valt iets anders te beleven. Mikkel, het prijsbeest van Krantenpraat, krijgt de tip van een van de juryleden die voor de Junior Persprijs zetelde.

‘Het is echt wel iets voor jullie krantje, hoor’, zegt de man aan de telefoon. ‘Harold Piek is de naam van de kerel. Een echte zonderling. Hij woont op het nummer 17 in de Rodekoolstraat. Het is een zeer merkwaardig man, Mikkel, je moet er zeker op af met de redactie van Krantenpraat. Hij heeft namelijk een zelfgebouwde miniraket in zijn tuin staan. Daar woont hij in. Zijn hobby is: de maan. Alles wat met de maan te maken heeft, verzamelt hij. Hij beweert zelfs dat hij de maan heeft gekocht. Hij schrijft gedichten over de maan, gezeten in een piepklein werkkamertje in zijn raket. En, lach niet, het is echt waar: de kerel gelijkt zelf ook heel erg op de maan. Begrijp je wat ik bedoel? Ja, hahaha: een prachtige

glanzende kaalkop is het. Helemaal een maanlandschap, haha! Ik hoop dat je er een foto van kunt nemen, en dat het licht niet te fel op zijn schedel weerkaatst. Misschien moet je maar geen flitslicht gebruiken. Dat kan een probleem vormen voor een beginnend fotograaf. Maar ach, je hebt al wat ervaring met vogelverschrikkers, hé. Enfin, je bekijkt zelf maar wat je er mee doet’.

‘Maar zullen de andere kranten ook niet willen...’, werpt Mikkel op.

‘Neenee, dat denk ik niet. Nou, nog veel succes gewenst’.

‘Dank u wel’.

Mikkel voelt zich een beetje bijzonder. Fijne collega’s toch in de wereld van de pers! Dat die man zomaar opbelt om hem, Mikkel, een neusje van de zalm te bezorgen! Misschien komt het doordat hij een prijs heeft behaald. Men is hem niet vergeten.

Op de eerstvolgende vergadering, helemaal aan het begin van de vakantie, vertelt Mikkel zijn mederedactieleden van de tiptelefoon.

‘Maar over twee weken al vertrekken wij naar Griekenland’, zegt Merel.

‘Dan moeten we er als de kippen bij zijn’, beslist Eenvoudige Ivan. ‘Wie heeft zin om een reportage te maken over dat maanmannetje?’

Zeven armen vliegen de lucht in. E.I. wil namelijk zelf ook heel graag.

‘Ai, verdorie. En wie doet dan het andere werk hier?’

‘Wanneer gaan we eropaf?’

‘Ik moet er alleszins bij zijn’, zegt Mikkel. ‘Voor de foto’s’.

‘Bij mij zijn alle woorden overboord gevallen’, zegt Elvies. ‘Tijdens de zomer heb ik geen vaste rubriek. Kan ik ook mee?’

‘En ik?’ stelt Marian voor.

E.I. hakt de knoop door.

‘Weet je wat’, zegt hij. ‘We gaan allemaal. Morgenmiddag om twee uur, is dat goed? Ik denk dat iedereen die raket graag eens zou zien. Misschien kunnen we er een grote knalreportage van maken, met z’n allen’.

‘Moeten we de man niet opbellen?’ oppert K’leen.

‘Hij heeft geen telefoon’, zegt Mikkel. ‘Dat heb ik al gecontroleerd. We moeten er gewoon op af’.

‘Welwel, een uitvinder zonder telefoon in huis, hoe typisch’, vindt Dubbelgeoorlede Veroniek.

‘Dus: afspraak morgen om twee uur ‘s middags hier aan de keet’, besluit Ivan.

‘Eh... heeft er nog iemand zo’n schitterende tip? Het wordt een moeilijke tijd, hoor. Het dagboek van Marian en de rubriek van Elvies vallen af en toe weg.

Om de veertien dagen of drie weken verschijnt er nog eens een stukje. En in de zomer is er minder nieuws te rapen’.

‘Kunnen we niks uitvinden?’ stelt Elvies Pokkepop voor. ‘Er zijn er nog die dat doen, hoor’.

‘Ja, maar dat zijn snertkrantjes’, gnuift K’leen.

‘De waarheid en niets dan de waarheid’, knikt Merel ernstig.

‘Zouden al jouw vreemde berichten wel echt de waarheid zijn?’

‘Maar dat is iets anders, mafketel. Die berichten stonden vroeger al in andere kranten. Ik heb ze verdorie toch niet zelf geschreven, zeker!’

‘Je zou wel dur... ‘

Maar dan houdt Pokkepop plotseling zijn grote mond. Net op tijd herinnert hij zich zijn eigen neplezersbrief.

‘Geen tips meer dus?’ informeert Ivan nog even. Iedereen schudt nee. Ja: het is duidelijk komkommertijd. Ook in de keet in de tuin van oom Antonie Inkt.

De volgende dag is er een kleine samenschooling aan het huisnummer 17 in de Rodekoolstraat. Hier en daar bewegen gordijnen nieuwsgierig.

‘Nou, vooruit maar, hoofdredacteur’, zegt Mikkkel. Hij geeft E.I. een duwtje.

‘Jaja’.

Ivan drukt op de belknop. Ergens slaat een hond aan.

‘Oei!’ doet K’leen. Ze houdt niet zo erg meer van honden. Met z’n zevenen wachten ze vol spanning op het mannetje uit de maan.

‘Misschien is hij vannacht in zijn raket naar Mars vertrokken’, grinnikt Elvies.

‘Ja, of in een baan om de aarde’.

‘Ik hoop dat het de hond van de burens is’, zucht K’leen. ‘Anders heb ik geen zin om mee naar binnen te gaan. Dan zet ik het zeker op een lopen’.

‘Verdorie’, gromt Ivan. Hij duwt nog eens op de belknop. Twee keer. Ding-dong; ding-dong. Geen geslof of gekuch te horen. Geen beweging in de deur.

‘Hé, kijk’, wijst Veroniek plotseling. ‘De deurknop is een halvemaan!’

‘Hé, ja!’

‘Daar neem ik alvast een foto van’, zegt Mikkkel. Hij zet twee stappen achteruit en...

‘O, kak!!’

Die laatste stap glijdt hij gewoon vanzelf achteruit, in een enorme hondendrol.

‘Hahaha!!’

‘Whoeààhh!!’

‘Heeft niemand dat dan... dat ding hier zien liggen!?’ foetert hij nijdig. Hij schraapt zijn voetzool heen en weer over de trottoirband.

‘Bèèhh, vieze smurrie’.

‘Neem ik een foto van jou?’ stelt Elvies grijnzend voor.

‘Pff... ‘

‘Verdorie,’ zegt E.I. ongeduldig, ‘er is zeker niemand thuis’.

‘Hij is naar de maan’.

‘Ook stom dat die kerel geen telefoon heeft’.

‘Hoe heet hij ook weer?’

‘Piek. Het hangt hier onder de belknop, slimmeke’.

‘Harold Piek’, zegt Mikkel. Klik! De halvemaaan staat er nu op. Daarna inspecteert de fotograaf zijn schoenzool weer.

‘Oorlogsverslaggevers maken veel erger mee, hoor’, zegt Veroniek.

Ivan belt nu voor de derde keer aan, lang en hard. Terwijl het laatste ding-dong nog niet helemaal uitgestorven is, vliegt de deur met een ruk open. Een man met een vollemaangezicht verschijnt. Hij ziet al zo rood als een kilogram rode pepers.

‘Hihi’, doet Merel. Ze slaat haar hand voor haar mond. E.I. kijkt haar even kwaad aan.

‘Wat moet al dat kabaal hier?’ snauwt de man.

‘Eh...’, schrikt Ivan. Ze deinzen allemaal een stap achteruit. Elvies Pokkepop kan nog net die geplette hondendrol ontwijken.

‘Wel?!’

‘Eh... U bent toch meneer Piek, hé?’ zegt Ivan dunnetjes.

‘En wat zou dat? Wat moeten jullie van me? Die verdomde schoolvakanties ook! Ze moesten snotapen als jullie twaalf maanden per jaar...’

‘We zijn van de krant!’ roept Marian.

‘WAT!?’ schreeuwt het vollemaangezicht nu.

‘Ja, we geven een krant uit’, knikt Ivan. ‘Ik ben eh... We zouden graag uw raket...’

WHAM!!

De deur vliegt met een harde klap dicht.

‘Oeioei’, doet Merel beteuterd. Maar vlak daarna gaat die deur met een nijdige ruk alweer open.

‘En als jullie niet als de bliksem verdwijnen, laat ik de hond los!’ roept Harold Piek nog kwaad. ‘Scheer jullie weg!’

WHAM!!

Het geblaf lijkt nu inderdaad van dichterbij te komen.

‘Ik ben hier weg!’ roept K’leen. ‘Komen jullie mee?’

Ivan haalt zijn schouders op.

‘Er zit niks anders op, hé’.

‘Bel ik nog eens aan?’ stelt Elvies voor. ‘Gewoon maar om...’

‘Laat dat! Kom’.

De redactie van Krantenpraat druipt weer af. De buit: een foto van een deurenknop die ook een halvemaan is. Maak daar maar eens een boeiende reportage mee! Maar ach, sommige aardbewoners verdienen het niet eens om in de krant te komen. Je zou ze echt wel naar de maan willen wensen.

Vijf huizen verder staat een vrouw in de deuropening. Ze lacht en wenkt.

‘Héla! Komen jullie d’er ook niet in bij die gekke Harold? Vreemde snuiter, hé?’
‘Nee. Ja’.

Ze wijst naar het fotoapparaat dat op Mikkels buik bengelt.

‘Jullie zijn waarschijnlijk van die jongerenkrant, hé?’

‘Ja, mevrouw’, knikt Elvies trots. Zo jong nog en al herkend worden op straat! ‘Dat zie ik. Jij hebt die fotoprijs gewonnen, hé?’ zegt ze tegen Mikkels. Die knikt ook trots. ‘Eh...’, doet ze dan geheimzinnig. Ze buigt zich wat voorover en loert dan naar het nummer 17.

‘Niemand geraakt daar nog binnen, hoor. Meneer Piek is bijzonder boos op de pers en op alles wat naar krant ruikt’. De vrouw begint weer te lachen. Wat heeft die?!

‘Maar we wilden gewoon een reportage maken over die raket in zijn tuin’.

‘Haha! Jaja, die raket hé, potvolkoffie. Dat is me wat. Een zonderling man is het’.

‘Heeft hij echt een raket in zijn tuin?’ vraagt Marian.

De vrouw schudt haar hoofd.

‘Hèd,’ verbetert ze dan, ‘hèd. Hij heeft die afgebroken na het laatste bezoek van eh... van een reporter, ongeveer een maand geleden. Die heeft hem belachelijk gemaakt in zijn krant. Hij dreef er de spot mee. MAANMANNETJE ZIET ZE VLIEGEN, blokletterde hij. Dat is bij Harold Piek natuurlijk heel erg in het verkeerde keelgat geschoten. Hij heeft daarna zijn tuindraket met de grond gelijk gemaakt. Niemand raakt nu nog binnen. Hij is mensenschuw geworden. En vooral: krantenschuw’.

‘Maar waarom kreeg ik dan die tip, verdorie?’ denkt Mikkels plotseling hardop.

‘Wablief?’ vraagt de vrouw lachend.

‘Wel, iemand die in de jury van de Persprijs voor Jonge Fotografen zat, heeft me opgebeld. We moesten maar eens een reportage maken over die raket voor ons krantje, zei hij. Hoe kan dat nu? Die Piek laat ons gewoon niet binnen!’

‘Tja’, zegt de vrouw. ‘Ik weet het ook niet, hoor. Misschien dacht die man dat de raket er nog stond?’

‘Ik bel vanavond nog terug naar...’, zegt Mikkels ietwat boos. Maar dan bedenkt hij plotseling dat hij het telefoonnummer van de man niet heeft. Hij kent zelfs diens naam niet. Stom!

‘Kak!’ doet hij ontgoocheld. Het is al de tweede keer vandaag.

‘Als je ‘t mij vraagt: iemand wil je een poets bakken, Mikkel’, zegt Elvies. ‘Nou, veel succes nog bij de zoektocht naar nieuwtjes, hé’, wenst de vriendelijke vrouw. ‘En blijf maar bij Piek weg; hij heeft een zeer gevaarlijke hond met een zeer gevaarlijke maanziekte’.

Ontgoocheld verlaten de zeven Krantenpraters de Rodekoolstraat met de geplette hondendrol, het boze vollemaangezicht, de verdwenen raket en de halvemaandeurknop. De buit is bijzonder mager.

‘Wat ga je met die ene foto doen, Mikkel?’ vraagt Veroniek.

‘Ik stuur de rekening naar die Harold Piek’, zegt Mikkel. ‘En ook voor een paar nieuwe schoenen’.

‘Hihihi!’

Achter hun rug verschijnt nog even het grinnikende gezicht van de vrouw in de deuropening, maar dat zien ze niet meer.

Diezelfde week nog krijgt Mikkel een onverwacht telefoontje. Het is weer de man van de jury.

‘Wel?’ vraagt die. ‘Hoe was de reportage ten huize van de heer Piek?’

‘Zeg, meneer,’ antwoordt Mikkel, ‘die raket bestaat niet meer, hoor. Waarom hebt u me eigenlijk...’

‘Aha! Heeft Harold die dan toch afgebroken?! Knotsgekke kerel!’

‘Kent u hem misschien goed?’

‘Een maand geleden heb ik zelf een reportage gemaakt, jongeman. Maar die rare kwast van een Piek was daar later heel eh... nou, laten we zeggen: heel boos om. Geen greintje gevoel voor humor heeft die kerel. Ik was eens benieuwd of een andere krant meer succes zou boeken bij ons maanmannetje’.

‘Aha, wij waren dus proefkonijnen, hé?’

‘Ik dacht echt dat hij je binnen zou laten. Dan kon je een prachtige foto van die raket nemen. Maar ja, als die afgebroken is...’

‘Bent u het dan die hem ‘maanmannetje’ noemde in de krant?’

‘Dat klopt. En nog een paar andere dingen ook’.

‘Hebt u een foto van zijn raket genomen?’

‘Ja. Die kwam dan ook in de krant’.

‘Maar waarom telefoneerde u dan nog naar mij?’

‘Jonge collega’s moeten gesteund worden. En... een blauwtje lopen hoort ook bij het vak, hé! Ervaring is heel erg belangrijk. Het kan niet allemaal van de eerste keer meezitten. Wie weet worden jullie misschien nog grote concurrenten van ons. Eh... was er daar in de Rodekoolstraat, enkele huizen verderop, geen vriendelijke vrouw die...’

‘Ja! Hoe weet u...’

‘Haha! Prima. Oké. Goed. Pico bello’.

‘Maar hoe weet u... ‘

‘Een goeie krantenman heeft overal zijn spionnen en medewerkers, hé. Dag prijsbeest. Veel succes nog met Krantenpraat’.

‘Dag’, doet Mikkel verbaasd.

Peinzend haakt hij de hoorn in het toestel.

‘Wel?’ vraagt Merel.

‘Ik moet er eens uit, naar Griekenland graag’, zegt haar broer. ‘Ik ben hier veel te beroemd sedert ik die prijs gewonnen heb. Ik begrijp er geen snars meer van’.

Hoe hard en hoe lang hij ook nadenkt, hij snapt er geen sikkepit van.

Enkele dagen later belandt een brief in de bus van oom Inkt. Hij komt van de telefoontipkerel. Eenvoudige Ivan leest hem hardop voor, op de laatste vergadering voor de tweeling naar Griekenland reist.

Beste concurrenten van Krantenpraat

Ik verneem van Mikkel dat jullie de raket van de heer Harold Piek niet te zien hebben gekregen. Naar verluidt is die zelfs helemaal verdwenen. Dat betreuren wij ten zeerste. Het is jammer.

Ik had graag gehad dat jullie er een reportage over konden maken. Waarom? Dat vragen jullie zich allicht af. Omdat ik vrees dat ik de heer Piek ietwat gekwetst heb door mijn eigen reportage in mijn eigen krant. Ik dacht bij mezelf: laat ik die jongelui er maar eens op af sturen. Dan kan de heer Piek zijn hart eens goed luchten. Want mij kon hij niet meer zien, dat begrijpen jullie wel. En de andere, grote kranten geef ik nooit ofte nimmer een tip. De concurrentie is hard. Jammer voor jullie dat het een flop werd. Nog veel geluk gewenst met Krantenpraat!

Getekend: A.F.K. Devries

‘Tja’, zegt Mikkel.

‘Hij heeft er nog zijn foto van de raket bijgestopt’, zegt E.I. Aandachtig bekijken ze het ding: een minigevaarte zo hoog als een jonge beukenboom. Achter het enige raampje zie je de volle maan schijnen van de heer Harold Piek, maankundige. Het lijkt inderdaad allemaal echt op een raket.

‘Haha!’ lacht Elvies spottend. ‘Wat doen we ermee?’

‘Prik die bij de souvenirs aan de muur’, stelt Marian voor.

‘Nee, ik neem hem mee naar Griekenland’, beslist Mikkel. ‘En dan stuur ik hem van ginder naar de Rodekoolstraat nummer 17 terug. Kan-ie er even heel hard over nadenken. Het is zijn straf voor... voor...’

‘Neenee,’ vindt K’leen, ‘prik hem maar aan de muur hier. Je kunt er ook je eigen foto naast hangen, die van de halvemaandeurknop. Twee souvenirs bijeen’.

‘Ja, heb je die meegebracht, Mikkel?’

‘Neenee’. De bekroonde fotograaf schudt treurig zijn hoofd.

‘Hé, waarom niet?’

‘Omdat die mislukt is’, zucht Mikkel. ‘En dat is de schuld van die verdomde reuzenhondendrol daar op dat trottoir’.

‘Hahaha!!’

‘En die vrouw daar in de Rodekoolstraat, weet je nog, die daar voortdurend stond te lachen en zagezegd van niks wist, wel: die zit ook in het complot!’

‘Dat wordt dan een nieuw vervolgverhaal voor Marian’, zegt K’leen. ‘Misschien zijn we nu op het spoor gekomen van een internationaal raketterspionagenet’.

‘Kunnen we ons mislukt avontuur met Harold Piek niet in Krantenpraat publiceren?’ stelt Veroniek voor. Opgewonden begint ze aan haar dubbele oorlelletjes te frunniken.

‘Ja, goed idee! En dan geven we die kerel van de andere krant ervanlangs.

Want ik denk dat hij een 1 aprilgrap met ons heeft uitgehaald, maar dan veel te laat’.

‘Ach’, doet Eenvoudige Ivan. ‘De kerel bedoelde het misschien wel goed. Straks gaan jullie nog beweren dat hij zelf die hondendrol daar op het trottoir legde’.

‘Over vreemde berichten gesproken’, mompelt Mikkel nog. En hij prikt dan toch maar de Piekkraket aan de muur, ver van die andere foto vandaan, waarop

ze met z’n allen staan te pronken omdat Mikkel een prijs had behaald. Mis-

schien komt hij zelf terug van Griekenland met foto’s van een vliegtuigkaping.

De World Pressfoto van het jaar??

Het is zo warm dat het doodstil is, binnen, en ook buiten op straat en op het land.

‘De kraaien gaan te voet’, zeggen de mensen. Zelfs de auto’s lijken te zweten.

De tweeling is naar Griekenland vertrokken, op vakantie. Krantenpraat moet een paar weken lang door vijf redacteurs in elkaar gebokst worden. En daarna gaat ook oom Antonie Inkt er op uit.

‘Ik ga een frisse neus halen in Friesland’, zegt hij tegen zijn neef. ‘Ik moet die inktgeur uit mijn kleren krijgen. Leve de wolken, de vergezichten, het water en de jenever. Applaus voor slecht weer’.

‘Slecht weer, oom?’ vraagt E.I. verbaasd.

‘Ja, dat hoor je goed’, knikt de drukker. ‘Slecht weer is goed voor mij. Ik ben een hooikoortslidder. Geef mij maar wind en regen. En misschien krijg ik dat ginder wel. Daar hou ik van. Weg met die zuiderse barbecuestranden’.

‘Chicago en Edinburg zijn de steden waar het het hardst waait’, zegt E.I. ‘Dat leerden we op school’.

‘Maar dat is te ver voor mij. Het kost centen. En ik ben heus niet rijk geworden door Krantenpraat te drukken, hoor. A propos: jullie krant zal dus enkele weken niet kunnen verschijnen, hé’.

‘Wanneer dan wel weer?’

‘Van vijftien augustus af, als de meeste mensen terug zijn uit vakantie’.

‘Ja,’ knikt Ivan, ‘de tweeling is nu al op reis vertrokken. Over enkele weken gaan de anderen ook weg, op kamp en zo. En wij trekken weer naar zee’.

‘Hoe veel keer moet Krantenpraat dan nog verschijnen voor we er met z’n allen vanondermuizen?’

‘Twee keer, kan dat?’

‘Dat is oké. En midden augustus starten we de zaak weer op. Zorg dat je tegen dan wat hebt hé, hoofdredacteur’.

‘Oké.’

‘Je weet dat ik niet graag holderdebolder werk’.

‘Komt in orde, oom’.

Die avond vergadert Eenvoudige Ivan met zichzelf, op zijn kamer thuis. Dat biedt vele voordelen. Het is een vergadering met zeer verstandige mensen. Niemand spreekt iemand tegen. Er is geen ruzie. Iedereen is het met elkaar eens. Hij maakt het Zomerplan voor Krantenpraat op. En hij schrijft ook een brief. Bestemming: de heer Harold Piek, Rodekoolstraat nummer 17.

Drie dagen later al krijgt hij een brief terug.

Geachte

U mag zaterdagvoormiddag eens langskomen voor een interview. Ik heb inderdaad nog iets op mijn lever liggen. Maar ik wil vooraf zeker weten dat alles gedrukt zal worden zoals ik het verteld heb. Mijn avontuur met die vuilschrijver van een Devries heeft me ziek gemaakt. Ik haat de pers uit de grond van mijn hart.

Achtingsvolle groeten

Piek H.

PS Twee mensen is genoeg voor dat interview

Die zaterdag gaan E.I. en K'leen naar de Rodekoolstraat 17. Het voorlaatste nummer van Krantenpraat is de avond ervoor overal gebust. Dat betekende extra werk: de rondes van Mikkell en Merel moesten door enkele anderen worden overgenomen.

'Morgen gaan K'leen en ikzelf naar die rakettenbouwer', deelde de hoofdredacteur mee. 'Hij heeft geantwoord op mijn brief en hij verwacht ons. Het interview wordt dan in ons laatste nummer gepubliceerd. Gelukkig dat we dat nog hebben, want het is echt wel komkommertijd. Iedereen lijkt in slaap gevallen te zijn. Mikkell en Merel zullen verrast opkijken als ze terugkomen'.

'Goed werk, Ivan'.

'En nog iets: pas na vijftien augustus verschijnt dan onze volgende Krantenpraat. Kijk ondertussen asjeblief allemaal uit naar nieuws, hé. Rond tien augustus komen we weer samen hier in de keet'.

'Dat is een prima Zomerplan'.

Ding-dong... Ding-dong...

K'leen en E.I. wachten vol spanning tot die deur met de halvemaanknop geopend wordt. K'leen luistert scherp. Er is geen geblaf te horen. E.I. inspecteert het trottoir. Geen hondendrollen te bespeuren. Hij strijkt zijn rode haren opzij en kijkt naar de antenne op K'leens hoofd: ze heeft haar haren in een pluimstaart boven op haar hoofd samengebonden. Grappig. Net een antenne die heen en weer zwiept tussen het oosten en het westen.

'Zeg, dat is precies een raket op je kop', lacht Ivan.

'Daarmee kan ik satellietuitzendingen ontvangen', zegt K'leen. 'Mooi hoor'.

'Jaja'.

Plotseling verschijnt Harold Piek in de deuropening. Ze hebben hem niet horen afkomen. En van een hond is er geen spoor te bekennen.

'Ah, goedemorgen, of goedemiddag al, jongelui. Kom er maar in'.

'Dag meneer Piek. Eh... hier zijn we dan'.

'Dat zie ik'.

'Met z'n tweeën'.

'Dat is goed'.

'Hebt u een hond?' vraagt K'leen onmiddellijk.

'Die ligt nu te suffen in zijn mand in de garage', zegt de rakettenbouwer. 'Bang misschien, juffrouwetje?'

'Bah nee, eigenlijk', schudt K'leen. De antenne op haar hoofd zwiept hevig heen en weer.

'Kom'.

Harold Piek speurt nog vlug even de straat af en gaat dan voor tot in zijn woonkamer.

'Zo. Ga maar zitten. Eh... sapje?'

'Graag'.

K'leen en E.I. zinken weg in hele grote, zilverkleurige fauteuils. Het is net alsof ze in een vliegende schotel zitten. Terwijl meneer Piek naar de keuken verdwijnt, kijken ze rond. Een doodgewoon huis is het. Tot je omhoogkijkt: het plafond is een prachtige sterrenhemel die geregeerd wordt door een volle maan in al haar glorie. Ze is licht omfloerst.

'Wow!' doet K'leen.

E.I. fluit bewonderend tussen zijn tanden.

'Mooi, hé?'

Daar is Harold Piek terug, de dubbelganger van de volle maan. Hij draagt een blad met drie glazen druivensap op.

'Zo', zegt hij. Hij buigt zijn glimmende schedel naar de bezoekers.

'Gezondheid, mevrouw en meneer de journalist'.

'Gezondheid'.

'Mooi plafond', zegt E.I.

'Ja, hé? Omfloerste maan betekent storm op zee. Nou, vraag maar op. Maar alles correct weergeven, hé? Je mag mijn woorden niet verdraaien, of het maanmanneltje wordt hartstikke kwaad!'

'In orde, meneer'.

'Zeg maar Harold'.

E.I. duwt op de knop van de cassetterecorder en knikt naar K'leen. Die steekt onmiddellijk van wal.

'Eh... we hebben vernomen dat de tuinraket inmiddels afgebroken is. Hoe komt dat, meneer eh... Harold?'

Meneer Piek zet zich strijdvaardig op het randje van zijn fauteuil en brengt zijn vollemaanhoofd dicht bij het recordertje.

'Wel, jongelui, het is altijd hetzelfde liedje met de pers. En dat noemt zich dan pers, potverdorie! Een zekere Devries, reporter van mijn voeten voor een of andere snertkrant, heeft hier een maand of wat geleden mijn beste fles wijn leeggedronken, foto's genomen van mijn raket, tientallen vragen gesteld en evenveel stinkende sigaretten gerookt. Er hing een zeer dichte mist toen hij weer vertrok. Ik was tevreden over het interview. Maar wat lees ik een paar dagen later potverdorie in zijn vod van een krant? Die kerel steekt gewoon de draak met mij. Noemt me zelfs 'maanmanneltje'! En ik zie ze vliegen! En dat gebruikt hij dan nog

nota bene als kop boven zijn artikel. Ik kom er echt belachelijk uit. Hij verdraait mijn woorden. Hij drijft de spot met mijn ernstige hobby. Hij doet het uitschijnen alsof ik maanziek zou zijn. Hij schrijft zelfs dat mijn hond elke nacht zielig naar de maan zit te janken’.

‘Dat is erg’.

‘Zeker weten dat het erg is. De hele straat lacht me uit. Eh... nadat ik dat snert-artikel gelezen had, maakte ik de raket weer met de grond gelijk. Zo ontgoocheld was ik’.

‘Wij hebben er een foto van, gekregen van Devries’.

‘Ja, die is in zijn krant verschenen, hé. Hoe komen jullie aan die foto?’

‘Hij stuurde die naar ons redactieadres, samen met de brief, weet u wel’.

‘Ja. Jaja.’.

‘Eh... de enige die wij hebben, daar staat de knop van uw voordeur op. Die hal-vemaan’.

‘Ah ja. Maar die publiceren jullie toch niet, hé?’

‘Neenee’, zegt E.I. ‘En de raketfoto van Devries hangt aan de muur in ons redactielokaal’.

‘Mogen wij drukken wat u nu allemaal over Devries vertelt, meneer Harold?’ vraagt K’leen. Ze nipt van haar druivensap en verslikt zich hevig. Haar gezicht loopt paars aan. Het krijgt de kleur van het sapje.

‘Hohoho!’ De rakettenbouwer springt op en klopt haar op de rug. Als de bui overgewaaid is, zegt hij:

‘Natuurlijk. Daarvoor heb ik jullie hier uitgenodigd’.

K’leen knikt, met de tranen in haar ogen.

‘Doet u nog andere dingen, eh... met de maan?’ vraagt Eenvoudige Ivan.

‘Die hoestbui op het bandje moet je niet drukken, hoor!’ lacht Harold Piek.

‘Eh... andere dingen met de maan... laat es zien... ja, kijk: ik schrijf wel eens een vers over de maan. Ik neem ook foto’s als er maansverduistering is, maar daar zie je dan niet zo veel op, hahaha. Ik lees boeken over de maan. Ik volg de nieuwste ontwikkelingen in de ruimtevaart. Ik heb briefwisseling met de heren Dirk Frimout, astronaut, dat rijmt, hahaha, en Frank De Winne, ook een winner, dat rijmt evenzeer. Ik... ‘.

‘Zou u zo goed willen zijn zijn ons een gedicht over de maan voor te lezen?’ stelt E.I. voor. ‘Een gedicht dat u zelf hebt geschreven?’

‘Zou ik dat wel doen?’ vraagt Harold Piek zich hardop af. Hij aarzelt.

‘Het kan dan ook in Krantenpraat verschijnen, hoor. We hebben af en toe een gedicht in onze krant’.

‘Ja, goed’, knikt de maankundige. ‘Misschien brengt het die oen van een Devries op andere gedachten. De maan is een ernstig onderwerp. Eh... leest Devries jullie krant?’

E.I. kijkt naar K'leen en K'leen kijkt naar E.I.

'Dat weten we niet', zegt E.I. dan. 'Maar we zorgen er wel voor dat hij er een in handen krijgt'.

'Weet je wat?' stelt Harold voor. 'Bezorg me volgende week maar een extra exemplaar. Dat doe ik dan in de bus op het nummer 27 hier in de straat. Zeker weten dat Devries het dan te lezen krijgt!'

'O ja?'

'Ja', knikt Harold. De ogen in zijn vollemaan glinsteren van de pret. Zijn schedel begint nog vrolijker te glimmen.

'Jaja. Daar woont namelijk eh... nou, een liefje van hem, hé, weet je wel. Ach, de pers... '.

'Aha', doet E.I. 'Dat begrijpen we wel, nietwaar K'leen?'

K'leen knikt.

'Nou, even het gedicht opduikelen', zegt Harold. Hij veert op en verdwijnt weer.

'Oef,' fluistert Ivan, 'dat viel mee, hé?'

'Ja', fluistert K'leen terug. 'Maar zo'n hoestbui, verdorie!'

'Haha. Zeg, hoorde je dat van die vrouw? Die... '.

'Voilà!', roept Harold Piek. Daar is hij al terug. Hij heeft een dikke bundel papieren mee.

'Niet allemaal gedichten, hoor', lacht hij. Hij bladert wat en schraapt dan zijn keel.

'Blijf ik opstaan voor het gedicht? Is het goed zo? Komt het zo op de recorder? Sta ik niet te ver?'

'In orde zo, meneer Harold'.

E.I. en K'leen kijken ietwat verbaasd omhoog naar de volle maan van de dichter Harold Piek. Die schraapt opnieuw uitvoerig zijn keel.

'Daar gaan we dan. Gedicht door Maankundige en Dichter Harold Piek, opgedragen aan eh... nou, aan jullie, hé, en ook aan die prutser van een Devries! Daar gaan we'.

Maan

door Piek H.

***Oh moon, oh moon,
I hope to see you soon.
Elke dag is voor mij...***

een maandag.

*Vol, kwart, sikkel of schijfje:
voor mij o hemellichaam blijf je
een prachtige krent aan het firmament
en ook mijn liefste wijfje.*

*Glanzend, omfloerst, wazig of afwezig:
ik ben altijd met je bezig.*

*Als het eens niet goed met mij wil gaan,
wens ik mezelf met alle plezier naar de maan.*

*Mijn raket staat altijd klaar,
al is dit niet zonder gevaar.*

*PS voor Devries van de krant:
je bent nooit sant in eigen land.
Ja zeker, ik zie ze vliegen,
maar jij zit je lezers te bedriegen.*

‘Zo’, zegt de maandichter. Hij klapt de bundel papieren met een fikse klap dicht en gaat zitten. Zijn maanlandschap glimt van het zweet.

‘Wat vinden jullie ervan?’

E.I. en K’leen knikken. Ze voelen zich wat ongemakkelijk.

‘Eh... dat was mooi, meneer Harold’, zegt K’leen.

‘En eigenlijk ook wel grappig, hé’, vult Ivan aan.

‘Daar zal Devries niet van terug hebben’, gromt Harold Piek. ‘Staat het wel op het bandje?’

‘Ja, hoor. Alles staat er stevig op’.

‘Kunnen jullie het gedicht in de krant afdrukken?’

‘Ik denk het wel’.

‘Mooi zo’.

Even blijft het stil. De twee Krantenpraatredacteuren nippen van hun sapje. Ze durven elkaar niet aan te kijken, want ze vinden het allebei een vreselijk snertgedicht. Maar nu kunnen ze niet meer achteruit.

‘Eh... in het gedicht staat dat de raket altijd klaar staat. Dat is nu niet meer zo, hé?’ zegt Ivan.

‘Nee’. Harold schudt treurig zijn grote hoofd. ‘Jammer genoeg niet. Maar in gedichten kan alles hé, gelukkig maar. Het is een grote troost voor mij’.

‘Mogen we nog vragen naar uw beroep, meneer Harold?’ vraagt K’leen. ‘Dat is ook interessant voor onze lezers’.

‘O, ik ben reiziger in hamburgers en frikadellen,’ antwoordt de maandichter opgewekt, ‘en daar ben ik heel fier op. Ik bezoek dagelijks vele friettenten en

patatkramen. Een boeiend beroep, hoor. Veel contact met de mensen. Maar des nachts ben ik dus maankundige’.

E.I. knikt. K’leen knikt ook. Nu durven ze elkaar helemaal niet meer aan te kijken.

Klik! Ivan duwt op het knopje van de recorder.

‘Zo, bedankt voor het leerrijke gesprek’, zegt hij. ‘We hopen dat de lezers er iets aan hebben en dat uw nare avontuur met die andere reporter eh...’.

‘De pers is machtig, jongeman’, onderbreekt Harold. ‘Maar ik laat niet met me sollen. Ik verwacht een boeiend verslag van jullie. Krijg ik het volgende week dan in de bus?’

‘Beloofd’.

‘Zo, tot ziens misschien. Succes met het krantje. De krant, bedoel ik’.

‘Dank u wel’.

Even later staan de Krantenpraatredacteuren weer buiten. De deur met de hal-
vemaanknop valt in het slot. E.I. kijkt naar de antenne op K’leens hoofd.

‘Oh moon, oh moon’, declameert hij zacht.

‘I hope to see you soon’, vult K’leen aan. Dan proesten ze het uit. Misschien is maanziekte wel besmettelijk.

Net voor iedereen in een diepe zomerslaap valt, verschijnt er nog een nummer van Krantenpraat. Elvies Pokkepop krijgt de opdracht een exemplaar in de bus van Harold Piek te stoppen, en ook één in die van de geheimzinnige vrouw op het huisnummer 27.

‘Dat doen we zelf’, beslist E.I. ‘Anders houdt Harold Piek dat extra exemplaar voor zichzelf. Ik vind hem toch maar een vreemde snuiter’.

‘Komt voor de bakker’, knikt Elvies.

‘Dat zijn dan wel twee kranten die we zomaar weggeven’, merkt Marian van Munkhuizen op. ‘Zonde eigenlijk’.

‘Tja, niks aan te doen. De laatste maanden zijn er toch enkele nieuwe abonnees bijgekomen, hé’.

‘Denk je werkelijk dat die Piek ook een abonnement neemt?’

‘Ik vertrouw die kerel voor geen haar’.

‘Misschien moeten we af en toe een maangedicht van hem publiceren. Dan hapt hij wel toe’.

‘Bèèhh!’

Het hoofdartikel deze week heeft als kop:

GESPREK MET MAANKUNDIGE H. PIEK.

Er staat geen foto bij. In een speciaal kadertje onderaan links is wel het maan-
gedicht afgedrukt.

Diezelfde dag nog arriveren Mikkel en Merel terug uit Griekenland.

‘Hé, heb je mijn foto van de halvemaandeurknop dan niet gebruikt?’ roept Mik-
kel teleurgesteld uit, als ze hem vragen hoe het in Griekenland was.

‘Goed, hoor’, antwoordt Merel in zijn plaats. ‘Maar foto’s of verhalen voor
Krantenpraat hebben we niet mee. Gewoon geen tijd gehad. En het was daar
zo heet dat de kippen hardgekookte eieren legden. Zeg, het is hier ook om te
puffen, hé!’

‘Stom gedicht, hoor’, moppert Mikkel.

De laatste vrijdagavondronde van Krantenpraat verloopt weer normaal. Alleen
Elvies Pokkepop moet dus even een ommetje maken. De huisnummers 17 en 27
van de Rodekoolstraat ontvangen een exemplaar van Krantenpraat. In de Roze-
botteltheestraat ligt de blafmachine weer op de loer, tot hij K’leen in het vizier
krijgt. Hij is werkelijk verlekkerd op dertienjarig meisjesvlees. Het mens Pamela
P.J. Doornroos heeft sinds enkele maanden haar abonnement opgezegd: daar
moet niet Dubbelgeoorlede Veroniek dus niet meer langs. Dankzij de vogel-
schrikcampagne en de Junior Persprijs van Mikkel zijn er ook nieuwe abonnees
bijgekomen: zesentwintig om precies te zijn. Krantenpraat wordt nu op twee-
honderdvijftig exemplaren gedrukt. Dat is een prima resultaat voor een piep-
jonge krant.

Diezelfde avond geeft drukker Antonie Inkt een barbecuefeestje in zijn tuin, ter
ere van Krantenpraat. Het is drukkend warm. Voortdurend onweert het net niet.
Elvies Pokkepop steekt een speech af. Voor een keer laat iedereen hem uitspre-
ken.

‘Waarde heer drukker van Krantenpraat, beste leden van de redactie, beste
vleeseters, eh... wel, gezondheid, hé!’

‘Hahaha!!’

‘Help! Woord overboord!’ gilt Veroniek.

Vlak daarna pletst een eerste regendruppel neer op het spiekbriefje van de spre-
ker. Vijf minuten later zit de hele ploeg van Krantenpraat in de houten keet te
schuilen. Buiten sist het barbecuevuur hevig. Op het dak geeft de zomerse on-
weersbui een oorverdovend percussienummer ten beste.

‘Regen brengt geluk’, mompelt hoofdredacteur Eenvoudige Ivan. Niemand
hoort het. Met zijn kletsnatte rode haren ziet hij er als een vogelschrik uit.

Flash! Een bliksemserpentine wappert door de lucht.

Flash! Het fotoapparaat van Mikkel.

Tja, een krantenman is als een brandweerman. Altijd moet je paraat staan, want neusjes van de zalm worden graag heet van de naald gegeten!

September. Ach, waarom moet het op 1 september altijd mooi weer zijn? De zon gooit gloeiende speren naar de aarde. Duizenden kilogrammen scholierenvlees zitten te zweten in hun banken. Alles begint weer van vooraf aan, maar dan een jaartje ouder, groter, nieuwer, wijzer.

Ook op de voetbalvelden is het weer een en al drukte. Gewoonlijk is het Elvies Pokkepop die in Krantenpraat af en toe wat over sport schrijft. Dat moet, want het kan soms nieuwe abonnees opleveren. Eigenlijk doet hij dat niet graag. Maar hij kan het niet laten. Hij wil zoveel mogelijk in de krant komen, ook al zwoegt hij elke week duchtig op zijn rubriek Help! Woord overboord! Zo komt het dat hij af en toe te zien is op voetbalvelden, in sporthallen, op tennisterreinen en in zwembaden. Elvies Pokkepop is overal. Want Elvies Pokkepop is de beste. Dat beweert hij toch. Op zijn kamer brandt 's avonds de lamp nog erg laat.

'Je schoolwerk', bromt zijn pa vaak. 'Je verwaarloost je schoolwerk toch niet?'

'Neenee', zegt Elvies dan met grote stelligheid.

En hij denkt er met nog meer stelligheid bij: 'Ik word toch een beroemde krantenbaron'.

Zo zijn de dagen en de nachten van redacteur Pokkepop gevuld met krantenpraat en schoolwerk. Gewoonlijk kan zijn papiermand de proppen niet meer slikken.

FC Westeinde - Excelsior Yserleie 1 - 3

(Van uw reporter ter plaatse)

De jongens van FC Westeinde brachten zaterdag jl. 90 minuten lang fraai voetbal, maar werden er niet voor beloond. De betere ploeg moest het onderspit delven. Gelukkig werd de eer gered door Marcus Jongbloet, die vlak na de eerste helft de netten van Excelsior Yserleie deed trillen met een raak kanonschot. Was de scheidsrechter echter blind toen hij even later die strafschoep voor Excelsior floot? We hebben er het raden naar. Misschien ging zijn fluitje wel vanzelf af. Het is alleszins een onverdiende nederlaag voor FC Westeinde. We kijken benieuwd uit naar wat ze volgende week uit tegen SV Koekegem gaan doen. We duimen natuurlijk!
(EP)

Op een woensdagnamiddag, anderhalve week na de voetbalmatch, ondervinden Elvies en de Krantenpraters hoe belangrijk woorden in een krant zijn. Ze kijken verbouwereerd op als een heuse minibetoging met spandoeken en slogans en grimmige gezichten op het oprijlaantje van oom Inkt postvat, zo'n vijftien meter van de redactieket vandaan. De betoging bestaat uit zo'n vijftien jongens van ongeveer twaalf jaar, allemaal in voetbalplunje.

VOETBAL IS OORLOG!

RECHT VAN ANTWOORD!

POKKEPOP SNERTREPORTER

NEEFJESPOLITIEK!!

AWOERT KRANTENPRAAT

DE BETERE PLOEG???

WIJ ZIJN WOEST!!

De Krantenpraters verdringen zich aan het raam. Ze snappen er niks van. Maar dan trekt bliksemsnel donkerrode bewolking over het gezicht van Elvies Pokkepop.

'Ai,' kreunt hij, 'aiaiai!!'

Met verraste vraagtekens in hun ogen kijken ze beurtelings naar de kreuner en de betoging in de tuin.

'WIJ ZIJN WOEST!!' klinkt het dreigend. 'WIJ ZIJN WOEST!!'. De jongens zwaaien en wapperen met hun borden en spandoeken.

'Elvies... ?!' roept Eenvoudige Ivan. 'Wat is daar aan de hand? Waarom staat jouw naam op dat spandoek?'

'Aiaiai... '.

'Wablief?'

'Dat is een voetbalploegje', mompelt Elvies.

'Ja, dat merken we, hoor. Dat is wel duidelijk'.

'Excelsior Yserleie'.

'Zeg, we kunnen ook lezen, hoor. Kopje-buikje-staartje. Het staat verdorie in koeienletters op hun T-shirts'.

'Wat doen die hier?'

'Ze komen voor ons, hé?'

'Er moet iets gebeurd zijn'.

'Dat zie je toch zo, slome'.

'Ga je ons nu eindelijk... '.

'Jaja... ', schokschoudert Elvies. 'Eh... '.

‘Ze komen nader!’ roept Marian.

‘Laat niemand binnen!’ brult E.I. ‘Ik... ik eh... ik ga eropaf’.

‘Moet... moet ik mee?’ vraagt Elvies dunnetjes.

E.I. knikt.

‘Natuurlijk moet je mee. Zie je dan niet dat je naam op dat spandoek staat? Het heeft weer met jou te maken, hé?!’

De hoofdredacteur beent naar buiten, met in zijn kielzog de sportredacteur van Krantenpraat: Joop Jans, ofte Elvies Pokkepop.

‘Ene Joop Jans wou meer sport in onze krant, hé!’ roept Marian nog smalend.

‘Weet je het nog?’

‘AWOERT KRANTENPRAAT!’

‘WEG MET PUISTENKOP!’

Daar vliegt al een portie kiezelsteentjes in de richting van Pokkepop. Ijlings vlucht die weer naar binnen.

‘Wat willen jullie? Wat is er?’ roept Ivan, terwijl hij een verse lading projectielen ontwijkt. Ook oom Inkt verschijnt nu. Zijn wenkbrauwen vliegen dreigend de hoogte in.

‘Heladaar! Wat moet dat!? Wat doen jullie in mijn tuin?’

De achterste gelederen van Excelsior Yserleie laten stiekem de kiezelsteentjes weer op de grond vallen. Het geroep valt stil.

‘We komen protesteren’, roept nummer 1 dan. Hij draagt een aanvoedersbandje om zijn linkerarm.

Oom Inkt kijkt vragend naar zijn neef. Die haalt zijn schouders op.

‘Wat hebben we dan misdaan?’

‘Jullie Pokkepop schrijft leugens over onze ploeg in jullie krant. We willen een recht van antwoord. Jaja, zo heet dat. Onze trainer heeft geholpen om het te schrijven. We hebben het meegebracht. Hier. Hij zegt dat jullie verplicht zijn om het in jullie krant te zetten’.

Nummer 1 plukt een vodge papier uit zijn kontzakje en stapt op E.I. af.

‘Ja!’ roept een ander nummer. ‘Krantenpraat: de krant die haar naam niet gestolen heeft!’

‘Hahaha!!’

‘Het is toch maar krantenpraat, hé?!’

‘Maar wat is er dan?’

‘En wat komen jullie hier in mijn tuin uitspoken?’ vraagt Antonie Inkt weer dreigend. ‘Zonder mijn toestemming?’

Eenvoudige Ivan vouwt het vodge open. Over zijn schouder leest oom Inkt nieuwsgierig mee, terwijl achter het bewasemde raam in de keet zes gezichten met ogen als schoteltes de gebeurtenissen volgen.

*RECHT VAN ANTWOORD
De betere ploeg*

Wij, kapitein en spelers van voetbalploeg Excelsior Yserleie, gesteund door onze trainer, eisen een rechtzetting in Krantenpraat. Wij wonnen van FC Westeinde met 1 - 3. De neef van reporter Elvies Puistenpop (Marcus Jongbloet) speelt in die ploeg. Zo komt het dat we een slecht artikel kregen in Krantenpraat. Dat is niet eerlijk. Wij waren de betere ploeg, want we wonnen op het veld van FC Westeinde met 1 - 3.

Goedgekeurd door de trainer van Excelsior en getekend door de kapitein en zestien spelers.

‘Wel?’ vraagt nummer 1. Hij maakt een grimas naar de gezichten achter het raam.

‘Wat?’

‘Komt het erin?’

E.l. haalt zijn schouders op.

‘Moet Puistenpop er echt in?’

‘Ach, om het even hoe je hem noemt. Doe maar Pokkepop. Het klinkt al net zo belachelijk’.

‘Ja dan, zeker?’

‘Is dat probleem nu opgelost, kerels?’ vraagt oom Inkt.

De kapitein van Excelsior knikt.

‘Het komt toch in jullie krant, hé?’ herhaalt hij.

‘Jaja’, zegt E.l. tegen zijn zin.

Nummer 1 draait zich plotseling om en roept:

‘KNOR KNOR KNOR’

Daarop brult de hele ploeg:

‘HUP HUP HUP EXCELSIOR’

Ze verdwijnen als de bliksem met hun borden en hun spandoeken, terwijl enkelen nog vlug een neus zetten naar Elvies achter het raam. Ietwat verbouwereerd kijkt de hoofdredacteur ze na. Om de lippen van Antonie Inkt speelt een glimlach.

‘Harde business, hé: een krant uitgeven?’ zegt hij tegen zijn neef.

‘Bah, neefjespolitiek’, antwoordt die.

‘Hahaha!!’

Een halve minuut later is sportredacteur Jans-Pokkepop het middelpunt van de belangstelling. Maar voor een keer is hij dat waarachtig liever niet!

‘Kijk wat beter uit je doppen een volgende keer’.

‘Vriendjespolitiek, hé?!’

‘Zo kunnen we abonnees verliezen’.

‘Maar net zo goed winnen!’

‘Doen jullie het dan zelf, hé!’

‘Maar wie was het die om meer sport in Krantenpraat vroeg?’

‘Je vluchtte zo snel weer naar binnen?’

‘Huphuphup - knorknorknor’.

‘Zetten we dat recht van antwoord er echt in?’

‘We moeten wel; zo hoort het eigenlijk’.

‘De schuld van Elvies’.

‘Pff... dan komt er toch weer wat sport in onze krant’.

‘Misschien moeten we nog iemand zoeken die over sport wil schrijven’.

‘Ja, alle kranten hebben die’.

‘Kan ik het helpen dat ze het zo erg vonden’, knort Elvies. Hij heeft zin om het vodge papier zo te verscheuren.

‘Geef op, of er komt nog een betoging’.

‘Nou, dan worden we beroemd. De pers moet veel meemaken. Dat is goeie reclame’.

‘Berucht zul je bedoelen’.

‘Gelukkig zitten die kerels niet bij ons op school’.

Tja, de gemoederen van de redactieleden zijn ietwat verhit. Je wordt ook niet elke week door een betoging bezocht. Oom Inkt komt even later nog poolshoogte nemen.

‘Wel, lui, al bekomen van de schok?’

‘Pff...’

‘Ja, hoor’.

‘Een krantenmens moet daartegen kunnen, hé’.

‘We mogen toch schrijven wat we willen in onze eigen krant?’

‘Maar dan liefst wel de waarheid’.

‘Ja: geen vriendjespolitiek’.

‘Neefjespolitiek, hihi’.

‘Marcus was de beste voetballer op het veld’, bijt Elvies van zich af. ‘Ik was erbij, hoor. Ik heb het gezien’.

‘Maar wie was dan de betere ploeg, hé?’

‘Ach, het is allemaal zo erg niet’, sust Antonie. ‘Lees maar eens wat ze in de grote kranten schrijven over renners en voetballers’.

‘Voetbal is oorlog’, mompelt Elvies. En daarmee is de kous af. Eenvoudige Ivan stopt het recht van antwoord in de map voor volgende week. Daarna kan de gewone wekelijkse redactievergadering beginnen.

‘Jammer dat ik geen foto van de betoging genomen heb’, denkt Mikkel nog. ‘Ik hou best van wat actie. Een krant moet alles tonen. Van nu af aan sta ik elke seconde van de dag en de nacht paraat’.

En in Elvies’ hoofd wapperen stiekem nog wat spandoeken:

‘Stom voetbalgedoe! Snertploegje! Knorrende varkens op spillebenen!’

Het is de maand waarin de bladeren hun bomen verlaten en ritselend over de grond warrelen. Bladerdeeg alom: oktober. Krantenpraat, ook een blad, begint aan een tweede jaargang met een feestje. Op een winderige zaterdagavond wordt in het cultureel centrum de Junior Persprijs voor de Beste Foto aan Mikkel uitgereikt.

‘Ik ben de helft van een tweeling en dus moet ik alles dubbel doen, hé’, zegt hij trots. ‘Ik krijg de prijs voor twee foto’s: de vogelverschrikker en de tante van Veroniek. Hé: eigenlijk moet ik twee prijzen krijgen’.

De hele week zijn Mikkel en Merel bijna elke avond druk in de weer: de Persclub heeft het prijsbeest gevraagd een twintigtal foto’s tentoon te stellen. Die worden vergroot, netjes ingekaderd en aan de muren van het feestzaaltje opgehangen. De Persclub bekroont ook enkele andere journalisten van de grote kranten: er zijn prijzen voor het beste sportverslag, de beste foto, het beste artikel. Er is zelfs een Citroenprijs voor de Grootste Krantenkwakkel: een artikel dat volledig de bal mislaat. Dat artikel gaat natuurlijk over saaie politiek. De dader duikt vanzelfsprekend niet op: wie wil nu met zo veel volk erbij de Citroenprijs voor het Slechtste Artikel in ontvangst nemen?

‘Hé, Elvies,’ zegt Marian, ‘moet jij de Citroenprijs voor het Slechtste Sportverslag niet krijgen?’

‘Krijg de kramp’, blaft Elvies. ‘En jij hoort met je stom dagboek thuis in het Leugenpaleis’.

Het barst van het volk in het feestzaaltje van het cultureel centrum. De kerel van de persjury die de Krantenpratere naar maankundige Harold Piek verwees, knikt van in de verte vriendelijk. Harold Piek zelf komt de redactie feliciteren en danken voor het mooie maanartikel en het maangedicht.

‘Schrijf me maar op voor een abonnement’, zegt hij tegen E.I.

Zelfs Pamela P.J. Doornroos is er, met enkele koorleden van Deugd & Vreugd.

‘Een ideale gelegenheid voor een optreden van mijn koor’, zegt ze vinnig. ‘Maar ja... niemand heeft daar natuurlijk aan gedacht. Dat heet dan cultuur. Bah, krantenvolk! En die champagne is niet echt’.

‘En ik had wel graag een maangedicht voorgedragen’, zegt Harold Piek. ‘Ik ben immers ook een deeltje van Krantenpraat geworden, hé?’

Oranje hostessen dragen felgekleurde drankjes en lekkere mondverwennertjes op bladen rond. Belangrijke mensen in kostuums komen Mikkell en de Krantenpraters feliciteren.

‘Vroeg begonnen is eh... wel, helemaal gewonnen, hé’, zegt een grote dikke man, terwijl hij de arm van Mikkell zowat uit diens lijf trekt.

De hele redactie van Krantenpraat glundert. Hun familie, vrienden en kennissen zijn er ook. Hoofdredacteur E.I. is zo fier als een gieter. De vurige vlammen op zijn hoofd gloeien van trots. Elvies Pokkepop draagt een heus ministerstrikje. De Krantenpraatsters zien er ook uit om te stelen.

‘Dat is nu eens een schoolvoorbeeld van goede samenwerking’, komt de schepen van Cultuur hen zeggen. Ze lachen wat onwennig en weten niet goed wat ze daarop moeten zeggen.

Plotseling dijt het geroezemoes in steeds groter wordende cirkels uit. De burgervader betreedt het spreekshavot.

‘Net of hij op de galg toestapt!’ fluistert Veroniek. Marian en K’leen proesten het uit. Een dure dame kijkt boos even om. Mikkell propt nog vlug een handvol chips in zijn mond. Eenvoudige Ivan kruist zijn armen voor zijn borst, zoals belangrijke mannen dat doen. Elvies frunnikt aan zijn strikje, dat voortdurend op tien voor vier wil staan.

‘Eet je mond leeg, straks moet je naar voren!’ fluistert Merel tegen Mikkell. ‘Mmpff’.

‘Geachte heren en enfin eh... dames, aanwezigen dus, en talrijk opgekomen genodigden

Het is voor mij vanavond een grote eer en een waar genoeg de jaarlijkse Prijzen van de Stedelijke Persclub uit te mogen reiken. De feestzaal in dit cultureel centrum is daar de aangewezen plaats voor. U ziet dat het stadsbestuur kosten noch moeite gespaard heeft om de vrienden van de pers te verwennen met een natje en een droogje. Hartelijk welkom allemaal. Ik geef nu graag het woord aan achtereenvolgens de schepen van Cultuur en de voorzitter van de persclub. En ik zou zo zeggen: proficiat aan iedereen die dit mogelijk heeft gemaakt, en prosit op het succes’.

Zenuwachtig wiebelend op zijn benen ondergaat fotograaf Mikkell de twee volgende toespraken: schepenpraat en voorzitterpraat. Daarna is het weer de beurt aan de burgemeester. Hij reikt verschillende prijzen uit. De winnaars krijgen een stadsmedaille, een diploma en applaus. Er is ook een citroen bij, maar de winnaar is niet opgedaagd.

Als laatste is Mikkell aan de beurt.

‘Kinderen eerst!’ fluistert Elvies hem nog vlug in het oor.

‘Haha’, lacht Mikkell groen. Hij hoort zijn naam en applaus. Haastig boort hij zich een weg naar het podiumpje.

‘Doe zo voort, jongeman’, zegt de burgemeester. ‘En van harte gefeliciteerd’. Hij schudt Mikkels hand net zo lang tot er vier foto’s zijn genomen. Daarna overhandigt hij de jonge fotograaf een medaille en een diploma. Weer wordt er geapplaudisseerd.

‘Hiep hiep hoera!’ roept Elvies.

‘Hèhè,’ zucht Merel, ‘hoe zalig voor mijn broer’.

Struikelend en met rode blossen op de wangen verlaat het feestvarken het podiumpje. Hij is zo blij dat hij eigenlijk zin heeft om eventjes te huilen. Vlugvlug baant hij zich weer een weg naar de andere redactieleden, waar een regen van schouderklopjes over hem neerdaalt.

‘En hierbij verklaar ik ook de tentoonstelling voor geopend’, zegt de burgemeester nog.

Dan breekt het geroezemoes weer los, en het gezellige rinkinken van glazen. De fototentoonstelling van Mikkell en enkele andere krantenfotografen wordt druk bekeken. Veroniek, K’leen en Marian delen hier en daar een gratis exemplaar van Krantenpraat uit. Hoofdredacteur Ivan kijkt tevreden in het rond, terwijl hij af en toe een lok van zijn rode haren opzijzwiept. Hij mag dan geen bretellen dragen of sigaren roken, een echte krantenbaas voelt hij zich nu wel. Elvies zweet zich te pletter. Hij ontdoet zich van zijn strikje en bindt het om zijn linkerarm. ‘Knor knor knor Excelsior’, grijnst hij. ‘Hier is de kapitein!’

En zie, daar duikt plotseling het mens Pamela P.J. Doornroos alweer op. Ze kijkt alsof ze veel zuurtjes ineens in haar mond zitten heeft.

‘Zo,’ zegt ze, ‘en nu nog een prijs winnen voor een hoogstaand cultureel artikel. Foto’s, ach, dat zijn eigenlijk maar prentjes, hé. Enne ..’.

‘Daar zorgen we nog wel voor, tante’, knikt Veroniek, terwijl ze zenuwachtig aan twee van haar oorlelletjes trekt.

‘Jaja, dat zal wel. Enne... nog iets. De naam van een krant zegt veel. Krantenpraat is een slechte naam. Dat is hetzelfde als kletspraat. Ernstige mensen geloven geen krantenpraat. Hebben jullie daar dan nooit eens over nagedacht?’

En weg is ze, de zuurpruimende gifkikker.

‘Hé’, zegt E.I. onnozel. Even staat hij het tantemens met zijn mond vol tanden na te kijken.

‘Heet van de Naald was prima, hé’, zegt Elvies.

‘Nee: het Neusje van de Zalm klinkt beter’, vindt K’leen.

‘Heet van de Zalm’, proest Marian.

‘Of het Neusje van de Naald’.

‘Haha!’

‘Dat heb ik een jaar geleden toch gezegd!’

‘Krantenpraat klinkt toch goed?’

‘Ze heeft wel een beetje gelijk, die saaie tante’.

‘Betweetster’.

‘Als ik zo’n tante had, dan zette ik er wieltjes onder en duwde ik haar van een berg af’.

‘Hahaha!’.

‘Krantenpraat klinkt toch goed, hé?’ herhaalt Eenvoudige Ivan ietwat ongerust.

‘Jaja’.

‘Het was jouw idee’.

‘We kunnen dat nu toch niet meer veranderen?!’

‘Pff... waarom zouden we. Stikjaloers is dat mens. En kwaad, voor die foto’.

De Krantenpraters loeren samenzweerderig de zaal af.

‘Oei,’ zegt Veroniek plotseling, ‘kijk! Ginder!’

Er is ook onverwacht deining tussen de mensen. Het gezellige geroezemoes valt weer stil. Iedereen kijkt dezelfde richting uit. Een fotoapparaat flitst.

Wat is er gebeurd? Harold Piek heeft daarnet een glas champagne over zijn vijand uitgekierped.

‘Dat pak ga jij betalen, Piek!’ roept de telefoontipkerel van de persjury kwaad uit. ‘Leer je beheersen, man!’

‘Je hebt het verdiend, snertreportertje!’ snauwt Harold Piek, terwijl hij dreigend met zijn wijsvinger de perskerel nog een paar extra duwtjes geeft. Diens sjeike feestmaatpak zit voor een flink stuk onder het feestsap. Het is een gek zicht.

‘Wil je misschien een hele emmer over die kale maankop van je?!’

‘Tut-tut-tut,’ sust meester Vos van het koor Deugd & Vreugd, ‘we zijn hier allemaal grote mensen onder elkaar. Toon toch eens wat begrip! Het is een feestelijke avond, hoor’.

‘Krantenpraat is leugenpraat!’ klinkt het plotseling snerpend. Pamela P.J.

Doornroos bemoeit zich met de zaak.

‘Die man hier heeft gelijk. Daar kan ik een hartig woordje over meespreken!’

‘Mevrouw Doornroos, bewaar uw kalmte’, zegt meester Vos. ‘En wat is hier eigenlijk aan de hand? U heeft het blijkbaar bijzonder moeilijk met kranten, mevrouw Doornroos’.

‘Die kerel hier heeft mijn goede naam besmeurd’, roept Harold Piek.

‘Je hebt geen gevoel voor humor’, roept de reporter terug. ‘En de pers is vrij. Ik schrijf wat ik wil. Wees blij dat je in de krant kwam’.

‘Liegebeesten en platvloerse schuinschrijvers zijn jullie’, zegt Pamela P.J. Doornroos. ‘Kijk maar eens wat voor onnozele foto’s vanavond bekroond worden’.

‘Maar je prijkt er verdorie zelf op!’ merkt meester Vos geprikkeld op. ‘Eigen schuld, hé! Je wou toch zo graag als dirigente op de voorpagina!’

‘Dat... dat...’, stuift Pamela op, ‘... dat is hoogstaand nieuws. Maar niet... niet...’ Ze vindt plotseling geen woorden meer.

‘Laat je maatpak maar door je liefje schoonmaken, flutreporter!’ zegt Harold Piek vinnig tegen de perskerel. ‘Rodekoolstraat nummer 27, hé?! Horen jullie dat allemaal? Rodekoolstraat nummer 27. Daar woont een spionne!’

‘Hou je wafel, maanzieke vent!’

‘Jij moest de Citroenprijs krijgen!’

‘Jank jij maar naar de maan, zoals die stomme hond van je!’

‘Harold Piek heeft gelijk!’ schreeuwt het tantemens Pamela P.J.D. boven alles uit, terwijl ze met zevenmijlslaarsstappen naar het podiumpje beent, de verbaasde toeschouwers brutaal uiteenduwend. Ze grijpt de microfoon stevig beet en begint een vlammeende speech af te steken. Zelfs Harold Piek en zijn aartsvijand laten elkaar nu met rust en kijken verbouwereerd toe.

‘Dat ding doet het niet!’ roept iemand uit de zaal.

‘Wie? De micro of zij?’

Gelach weerklinkt.

‘Dat geeft niet!’ roept Pamela met overslaande stem. ‘Ik heb helemaal geen microfoon nodig. Wat ik te zeggen heb, is duidelijk genoeg. Jullie horen me wel. De kranten die in deze stad te lezen vallen, deugen niet. Roddel en sensatie tonen ze, als je ‘t mij vraagt. Voor hoogstaande dingen is geen plaats meer, en...’ ‘... U staat momenteel wel hoog!’ roept diezelfde grappenmaker van daarnet. Weer golft een lachbui door de zaal.

‘... en... en... die verfoeilijke reclamedingen die... die...’

‘... die door u gedirigeerd worden op de bekroonde foto...’

‘Hahaha!’

Met open mond staan ook de Krantenpraters op het vreemde spektakel toe te kijken. Dubbelgeoorlede Veroniek voelt zich vreselijk ongemakkelijk. Dat tantemens verpest hier grondig de feestavond. Hier en daar flitsen nu weer

fotoapparaten. Dat blijkt een afdoend middel te zijn.

‘Nee!!’ gilt de dirigente. ‘Niet weer!!’

Spinnijdig stapt ze van het podiumpje af en beent met driftige stappen naar de uitgang. Ze gunt niemand nog een blik.

De met champagne bespikkelde perskerel verdwijnt ook, maar dan stiekem.

Meester Vos en Harold Piek kijken elkaar met gefronste wenkbrauwen aan en halen dan even hun schouders op. En dan, als op een geheimzinnig teken, gebeurt iets vreemds: duimapplaus!

De mensen beginnen met de nagels van hun duimen op elkaar te tikken, de een na de ander, als blijk van afkeuring. Iedereen doet mee. Dat geluidloze applaus duurt zo een volle minuut.

Daarna breekt het geroezemoes weer los: tante P.P.J.D. is nu nauwelijks hét onderwerp van alle gesprekken.

‘Tja’, zegt meester Vos.

‘Ach’, doet Harold Piek.

‘Nu heeft je tante ervoor gezorgd dat Krantenpraat in alle andere kranten komt’, zegt Eenvoudige Ivan tegen Veroniek. ‘En Harold Piek ook. Als dat geen goeie reclame is!’

‘We worden beroemd’, zegt Elvies. Zijn hart bonkt als een drumstel, want hij houdt van spanning.

‘Trek het je niet aan, kind’, zegt Veronieks ma. ‘Onze Pamela is altijd al een rare tante geweest’.

‘Hé, doen we een groepsbrul?’ stelt Elvies voor.

‘Hé ja: tof!’

Zeven hoofden buigen zich naar mekaar toe. Veertien handen bouwen een torentje midden in de hoofdencirkel.

‘KNOR KNOR KNOR!?’ roept Elvies.

En iedereen brult: ‘KRANTENPRAAT!!!’

En daarmee is de kous af. De avond krijgt nog een prettig staartje, want drukker Antonie Inkt heeft de feestvarkens bij hem thuis uitgenodigd. De houten keet in de tuin ligt er nu verlaten bij, maar in het grote huis is het een drukte vanjewelste. Hoe kan dat ook anders, bij een drukker. En wat wordt er anders verteld dan... krantenpraat?

-----EINDE-----